Calendarul Sufletului

Titlul original:
1. WAHRSPRUCHWORTE. G.A. Nr. 40
2. ANWEISUNGEN FÜR EINE ESOTHERISCHE SCHULUNG. G.A. Nr. 42/245
3. GEHEIMWISSENSCHAFT IM UMRISS. G.A. Nr. 13
TRADUCERE DIN LIMBA GERMANĂ DE:
Ana Voileanu-Nicoară, Ioan Ionaşiu, Iustin Iustinian.
Constantin Oarcea, Doina Furmuzache, Lazăr Paşca.
Apare sub îngrijirea Societăţii Antroposofice din România
ISBN 973 – 97148 – 9 – 7

„Caută în a lumii întindere:
Şi tu te găseşti pe tine ca om;
Caută în propriul interior omenesc:
Şi tu găseşti lumea”.
Rudolf Steiner

Sub titlul general de „Calendarul Sufletului”, oferim această suită de texte pentru meditaţie date de către Rudolf Steiner, întemeietorul Ştiinţei spirituale moderne orientată antroposofic, celor care simt „setea şi foamea după căile spirituale ale cunoaşterii omului şi ale lumii” şi caută pe calea adâncirii meditative adecvată epocii să se pună în mod conştient în legătură cu realitatea spirituală atotcuprinzătoare şi să-şi armonizeze astfel entitatea lor lăuntrică sufletesc-spirituală cu spiritualul din univers.

Adâncirea ritmică făcută cu seriozitate, răbdare şi perseverenţă în aceste texte le poate mijloci certitudinea experimentală despre această realitate.

În actualul stadiu de evoluţie, fiecare om care se străduieşte să-şi valorifice pe calea cunoaşterii toate potenţele ce zac „în fântâna adâncurilor” şi aşteaptă doar să fie chemate la lumină, poate intra în legătură conştientă

cu această realitate din care îşi trage originea.

Se republică aici textele mantrice în limba română cu unele corecturi şi cu un adaos final: Ritmurile Pietrei

Fundamentale, pentru cei care simt nevoia meditării zilnice asupra acestui complex text adecvat omului modern în efortul lui de a se cunoaşte pe sine.

Şi cum într-o traducere există şi un „mai bine”, socotim binevenite orice alte noi încercări de traducere a acestor texte mantrice, fie în varianta sens, fie în varianta ritm.

Lazăr Paşca

Cuvânt înainte la prima ediţie a **Calendarului sufletului**

1912/1913

OMUL se simte legat cu universul şi cu desfăşurarea timpului său. El simte în fiinţa sa proprie imaginea arhetipului lumii. Această imagine însă nu este o imitare simbolică pedantă a arhetipului universului. Ceea ce marele univers revelează în cursul timpului, corespunde în fiinţa omului unei mişcări pendulare ce nu se desfăşoară în elementul temporal. Mai bine zis, omul îşi poate simţi fiinţa sa dăruită simţurilor şi percepţiei senzoriale ca şi corespunzând naturii de vară întreţesută cu lumină şi căldură. Fundamentarea în sine însuşi şi viaţa în lumea proprie de gânduri şi de voinţă, el o poate simţi drept existenţă de iarnă. Astfel, la el devine ritm de viaţă exterioară şi interioară ceea ce în natură se prezintă în succesiunea alternantă în timp ca vară şi iarnă. I se pot deschide însă mari taine ale existenţei, dar el pune în raport ritmul său atemporal de percepţie şi gânduri, în mod adecvat cu ritmul temporal al naturii. Anul devine în felul acesta arhetipul activităţii sufleteşti omeneşti şi prin aceasta un izvor fecund de autentică cunoaştere de sine. În prezentul calendar anual al sufletului, spiritul omului este

gândit în situaţia de a putea simţi în legătură cu dispoziţiile anotimpurilor, săptămână de săptămână, ţeserea sufletească proprie în imagini legate de impresiile cursului anului. Ne-am gândit la o cunoaştere de sine simţitoare. Această autocunoaştere cu caracter de simţire poate, în legătură cu strofele săptămânale caracteristice aici date, vieţui cursul vieţii sufletului în timp drept ceva atemporal.

Trebuie spus aici răspicat că prin aceasta ne-am gândit la o posibilitate a unei căi de cunoaştere. Nu sunt date „prescripţii”.

după modelul teosofilor pedanţi ci, mai degrabă, este arătată ţeserea vie a sufletului, aşa cum se poate ea realiza. Tot ce este destinat sufletelor primeşte o coloratură individuală. De aceea, fiecare suflet îşi va găsi propriul său drum în contact cu unul individual trasat. Ar fi uşor să se spună: sufletul este obligat să mediteze aşa cum este indicat aici, dacă vrea să cultive un fragment din cunoaşterea de sine.

Acest lucru nu se spune deloc, deoarece drumul individual propriu al omului trebuie, din ceva dat să-şi scoată imbold, nu să se conformeze în mod pedant unei „căi de cunoaştere”.

Rudolf Steiner

Cuvânt înainte la ediţia a doua 1918

CURSUL anului îşi are viaţa sa proprie. Sufletul omului poate participa cu simţirea la această viaţă. Dacă asupra lui lasă să acţioneze ceea ce din viaţa anului îi vorbeşte diferit săptămână de săptămână, atunci pentru o atare vieţuire el se va găsi cu adevărat pe sine. Va simţi cum prin aceasta îi cresc forţele care îi fortifică drumul. Va observa că asemenea forţe vor să se trezească în el prin participarea de care este capabil la sensul mersului vieţii lumii, aşa cum se desfăşoară în succesiunea timpului. Abia

prin aceasta va vedea ce delicate, dar însemnate legături există între el şi lumea în sânul căreia s-a născut.

În acest calendar este dată pentru fiecare săptămână o astfel de strofă ce permite sufletului să vieţuiască împreună cu ceea ce se desfăşoară în acea săptămână ca parte a vieţii întregului an. Ceea ce această viaţă face să răsune în suflet când el se uneşte cu ea, trebuie să fie exprimat în strofa săptămânii.

Ne-am gândit la un sănătos „a te simţi unit" cu cursul naturii şi la un viguros „a te găsi pe tine însuţi" ce rezultă din aceasta, fiindcă ne-am gândit că participarea în simţire la cursul anului, în sensul acestei maxime, este pentru suflet, în măsura în care se înţelege în mod just pe sine, ceva după care el aspiră profund.

Rudolf Steiner
A 5 – 11 Aprilie
1 CÂND din întinderile universului
Soarele vorbeşte simţului omului
Şi bucuria din adâncurile sufletului
Se uneşte cu lumina în privire.
Atunci din al sineităţii înveliş pornesc
Gânduri în ale spaţiului îndepărtări
Şi leagă surd
Fiinţa omului de a spiritului fiinţare.
LII
B 12 – 18 Aprilie
2 În exteriorul universului sensibil
Puterea gândurilor îşi pierde natura personală.
Lumile spiritului găsesc
Vlăstarul omului din nou
Ce germenu-şi în ele
Ci rodul sufletului său
În sine trebuie să-l găsească.
LI

C 19 – 26 Aprilie
3 VORBEŞTE către univers
Uitându-se pe sine
Şi aminte aducându-şi de starea lui originară.
Eul crescând al omului:
Eliberându-mă în tine
Din a particularităţilor mele cătuşe.
Mă adâncesc în veritabila mea fiinţă.
L
D 26 Aprilie-2 Mai
4 EU simt esenţa fiinţei mele:
Aşa vorbeşte simţământul.
Ce în universul luminat de soare
Cu valuri de lumină se uneşte;
El vrea gândirii
Pe lângă limpezire să-i dăruie căldură
Şi om şi lume
Să lege strâns în unitate.
XLIX
E 3 – 9 Mai
5 În lumina ce din adâncuri spirituale
În spaţiu ţesând cu rodnicie
A zeilor creaţie revelează:
În ea apare fiinţa sufletului
Pân’ la dimensiunea fiinţei universului extinsă
Şi înviată
Din puterea interiorului sineităţii strâmte.
F 10 – 16 Mai
6 A înviat din particularitate
Sinea mea şi se găseşte
Ca revelaţie a universului
În forţele timpului şi ale spaţiului;
Universul, el mi-arată pretutindeni
Ca arhetip divin

Adevărul propriei imagini.
XLVII
G 17 – 23 Mai
7 SINEA mea ameninţă să-mi scape
De lumina cosmică atrasă cu putere.
Ci acum tu presimţirea mea
Cu hotărâre intră în drepturile tale.
Puterea gândirii suplineşte-mi.
Ce în a simţurilor aparenţă
Pe sine însăşi să se piardă vrea.
XLVI
H 24 – 31 Mai
8 CREŞTE puterea simţurilor
În uniune cu a zeilor activitate creatoare.
Ea îmi împinge a gândirii forţă în jos
Spre a visării surdă stare.
Dacă o fiinţă dumnezeiască
Cu sufletul meu vrea să se unească.
Trebuie gândirea omenească
Să se împace calm cu fiinţarea de vis.
XLV
I 31 Mai-6 Iunie
9 UITÂND particularitatea vrerii mele
Căldura cosmică anunţând vara-mi umple
Spiritul şi a sufletului fiinţă;
Să mă pierd în lumină
Poruncă îmi dă privirea spirituală.
Şi cu vigoare îmi vesteşte presimţirea:
Pierde-te, spre a te găsi pe tine.
XLIV
K 7 – 13 Iunie
10 SPRE înălţimi de vară
Se ridică a soarelui strălucitoare fiinţă;
Simţirea mea de om o ia

Cu sine în ale spaţiului său întinderi.
În interior tresaltă presimţind
Simţirea, surd vestindu-mi:
Ai să cunoşti odată:
Pe tine însuţi te-a simţit acum o zeitate.
XLIII
L 14 – 20 Iunie
11 În acest ceas solar îţi este dat
Să recunoşti vestirea înţeleaptă:
Frumuseţii universului dăruit.
În timp pe tine simţindu-te să vieţuieşti deplin:
Eul omului se poate pierde
Şi în eul universului să se găsească.
XLII
XII 21 – 27 Iunie
12 STRĂLUCITOAREA frumuseţe a universului
Mă constrânge din adâncurile sufletului
Forţele dumnezeieşti ale propriei vieţi
Spre zborul în univers să le dezleg;
Pe mine însumi să mă părăsesc.
Încrezător doar căutându-mă
În a universului lumină şi a lui căldură.
XLI
M 28 Iunie-4 Iulie
13 ŞI de sunt pe-a simţurilor culmi.
Se aprinde astfel în adâncurile sufletului meu
Din lumile de foc ale spiritului
Al zeilor cuvânt de adevăr:
În temeliile spiritului caută presimţind
Cu spiritu-nrudit să te găseşti.
XL
N 5 – 11 Iulie
14 REVELAŢIEI simţurilor dăruit
Eu am pierdut elanul propriei mele fiinţe.

Visarea gândurilor îmi părea
Buimăcindu-mă că-mi fură sinea
Dar iată că trezind se şi apropie de mine
În a simţirilor aparenţă gândirea cosmică.
XXXIX
O 12 – 18 Iulie
15 SIMT ca legată prin vrajă
În aparenţa universului a spiritului ţesătură:
În a simţurilor opacitate
Mi-a învăluit fiinţa proprie.
Ca să îmi dăruiască forţa:
Ce în neputinţă e să şi-o dea sieşi.
Eul meu în limitele sale.
XXXVIII
P 19 – 25 Iulie
16 SĂ ascund în interior al spiritului dar.
Mi-mpune cu străşnicie presimţirea mea.
Ca daruri dumnezeieşti care se coc
În ale sufletului temelii rodind
Sineităţii roade să aducă.
XXXVII
Q 26 Iulie-l August
17 VORBEŞTE al lumilor cuvânt.
Ce eu printr-ale simţurilor porţi
În ale sufletului temelii avut-am voie să conduc:
Umple adâncurile spiritului tău
Cu ale mele cosmice întinderi.
Spre a mă găsi cândva pe mine în tine.
XXXVI
R 2 – 8 August
18 POT sufletul să îmi lărgesc.
Încât el însuşi să se unească
Cu germenul-cuvânt al lumilor primit?
Presimt că trebuie să aflu forţa.

Ca sufletul să-l modelez să fie demn.
Veşmânt să întruchipeze pentru spirit.
XXXV
S 9 – 15 August
19 În tainic mod pe nou-primitul
Cu amintirea să-l cuprind.
Să fie al străduaniei mele sens de-acum:
El trebuie fortifiind forţe proprii
În interiorul meu să le trezească
Şi devenind pe mine mie-mi să mă dea.
XXXIV
T 16 – 22 August
20 ABIA astfel simt fiinţarea-mi.
Ce departe de-a universului existenţă
În sine ar trebui pe sine să se stingă
Şi doar pe propria-i temelie construind
În sine, ar trebui pe sine să se ucidă.
XXXIII
U 23 – 29 August
21 Simt puterea străină cum dă în rod
Întărindu-se pe mine mie-mi dăruindu-mă.
Simt germenul spre coacere pornit
Şi presimţirea cum ţese luminos
În interior la puterea sineităţii.
XXXII
V 30 August-5 Septembrie
22 LUMINA din întinderile universului.
În interior continuă să trăiască cu putere:
Ea devine lumină a sufletului
Şi străluceşte în adâncurile spiritului.
Ca să dezlege roade.
Ce sinea omului din sinea universului
În timp să se maturizeze fac.
XXXI

W 6 – 12 Septembrie
23 SE atenuează autumnal
Străduania simţurilor de a stimula
Se amestecă în revelaţia luminii
Valurile opace ale ceţii.
Contemplu însumi în ale spaţiului întinderi
Somnul de iarnă al toamnei;
Vara mie însumi
Mi s-a dat în dar.
XXX
X 13 – 19 Septembrie
24 PE sine însăşi creându-se fără răgaz.
Fiinţa sufletului pe sine se percepe;
Spiritul lumilor străduania-şi urmează
În cunoaşterea de sine din nou vivifiat
Şi din al sufletului întuneric creează
Rod al voinţei sentimentul de sine.
XXIX
Y 20 – 26 Septembrie
25 Îngăduit îmi e acum să-mi aparţin
Şi strălucind lumină lăuntrică să răspândesc
În a spaţiului şi timpului întunecime.
Spre somn tinde fiinţa naturală.
Adâncurile sufletului să vegheze
Şi veghind să poarte arşiţe de soare
În ale iernii reci talazuri.
XXVIII
Z 27 Septembrie-3 Octombrie
26 NATURĂ, maternă-ţi fiinţare.
O port în fiinţa vrerii mele;
Şi puterea de foc a vrerii mele
Imboldurile spiritului meu le căleşte.
Ca ele să nască sentiment de sine
Ce să mă poarte pe mine în mine.

XXVII
A 4 – 10 Octombrie
27 În profunzimile fiinţei mele se pătrund:
Incita un dor plin de presimţire.
Ca eu asupra-mi meditând să mă găsesc.
Ca dar al soarelui de vară, ce ca germen
În dispoziţia de toamnă trăieşte căldură răspândind.
Ca impuls de forţe al sufletului meu.
XXVI
11 – 17 Octombrie
28 EU pot în interior vivifiat din nou
Simţi întinderile proprie-mi fiinţe
Şi pline de forţă, raze de gândire
Din puterea solară a sufletului
Să dărui, enigmele vieţii dezlegând.
Plinire s-aduc unor dorinţi.
La care speranţa deja era cu aripile sleite.
XXV
C 18 – 24 Octombrie
29 SIEŞI lumina gândirii
În interior cu forţă a aprinde.
Vieţuitele cu sens tâlcuind
Din al spiritului lumilor izvor de forţe
Îmi este acum mie moştenire a verii
E linişte a toamnei cât şi speranţă a iernii.
XXIV
D 25 – 31 Octombrie
30 MI se dezvoltă în lumina solară a sufletului
Ale gândurilor roade coapte.
În certitudine a conştienţei de sine
Simţirea întreagă se preschimbă.
Eu pot de bucurie plin simţi
Trezirea în spirit a toamnei:
Iarna în mine va trezi

A sufletului vară.
XXIII
E 1 – 7 Noiembrie
31 LUMINA din adâncurile spiritului
Tinde solar să se reverse în afară:
Ea devine forţă de voinţă a vieţii
Şi în a simţurilor opacitate luminează.
Ca forţe să dezlege.
Ce puteri de creaţie din ale sufletului impulsuri
În opera omului să se maturizeze lasă.
XXII
F 8 – 14 Noiembrie
32 SIMT forţă proprie cum dă rod
Întărindu-se pe mine lumii dăruindu-mă;
Simt fiinţa-mi proprie cum prinde forţă
Ca înspre limpezime să se îndrepte
În ţesătura de destin a vieţii.
XXI
G 15 – 21 Noiembrie
33 ABIA astfel simt lumea.
Că în afara vieţuirii ei de către sufletul meu
Nu are în sine decât o viaţă îngheţată, seacă
Şi de s-ar arăta fără putere.
În suflete din nou să se creeze.
În sine numai Moartea ar putea afla.
XX
H 22 – 28 Noiembrie
34 În tainic mod vechi-păstratul
Cu nou reînviata-mi fiinţa proprie
În interior să simt că prinde viaţă:
El trebuie forţe cosmice trezind
În opera exterioară a vieţii mele să reverse
Şi devenind să mă imprime în existenţă.
XIX

I 29 Noiembrie-5 Decembrie
35 POT existenţa eu să o cunosc.
Încât ea să se regăsească
În al sufletului creator imbold?
Simt că putere mi-a fost dată.
Ca propria sine sinei lumii
Ca mădular să integrez cu modestie.
XVIII
K 6 – 12 Decembrie
36 În ale fiinţei mele profunzimi vorbeşte
Spre revelaţie zorind
În tainic mod al lumilor cuvânt:
Umple ţelurile muncii tale
Cu a spiritului meu lumină.
Spre a te jertfi pe tine prin mine.
XVII
L 13 – 19 Decembrie
37 SĂ poarte lumina spiritului în noaptea cosmică de iarnă
Năzuieşte fericit al inimi-mi imbold.
Ca gemeni sufleteşti strălucind
În temeliile universului să prindă rădăcini.
Şi cuvântul dumnezeiesc în bezna simţurilor
Transfigurând întreaga existenţă să răsune.
XVI
M 20 – 26 Decembrie
38 SIMT ca dezlegat de vrajă
În sânul sufletului al spiritului prunc;
În limpezimea inimii
Prea sfântul lumilor cuvânt a zămislit
Al nădăjduirii rod ceresc.
Ce creşte jubilând în depărtările lumilor
Din dumnezeiască temelie a fiinţei mele.
XV

N 27 Decembrie-2 Ianuarie
39 REVELAŞIEI spiritului dăruit
Eu dobândesc lumina fiinţei universului.
Puterea gândurilor creşte
Limpezindu-se, pe mine mie-mi să mă dea.
Şi trezitor mi se desprinde
Din puterea gândirii sentimentului de sine.
XIV
O 3 – 9 Ianuarie
40 ŞI de sunt în ale spiritului profunzimi
Se umple în temeliile sufletului meu
Din lumile de iubire ale inimii
A particularităţilor iluzie deşartă
Cu forţa de foc a cuvântului cosmic.
XIII
P 10 – 16 Ianuarie
41 PUTEREA creatoare a sufletului
Se străduieşte din temeliile inimii.
Forţe dumnezeieşti în viaţa omului
Spre acţiunea justă să le înflăcăreze.
Pe sine însăşi să se plăsmuiască
În a omului iubire şi în opera omenească.
XII
Q 17 – 23 Ianuarie
42 În acest întuneric de iarnă
Revelarea forţei proprii
E al sufletului puternic imbold.
În întunecimi să îl îndrume
Şi să presimtă bănuind.
Prin căldura inimii revelarea simţurilor.
XI
R 24 – 30 Ianuarie
43 În adâncimi de iarnă
Se aprinde a spiritului adevărată fiinţare;

Aparenţei universului ea-i dă
Prin forţe ale inimii puteri de existenţă;
Împotriva frigului cosmic înteţind
Focul sufletului în interiorul omului.
X
S 31 Ianuarie-6 Februarie
44 PRINZÂND noi stimuli senzoriali
Limpezimea sufletului umple.
De naşterea spirituală săvârşită amintindu-şi.
Perturbânda, germinânda lumii devenire
Cu vrerea creatoare a gândirii mele.
IX
T 7 – 13 Februarie
45 SE întăreşte puterea gândurilor
În comuniune cu naşterea spiritului.
Ea limpezeşte a simţurilor stimuli obscuri.
Până la deplina claritate.
Când plenitudinea sufletului
Cu devenirea lumii vrea să se unească
Revelaţia simţurilor trebuie
Lumina gândirii să primească.
VIII
U 14 – 20 Februarie
46 LUMEA, ameninţă să buimăcească
Forţa înnăscută a sufletului;
Iveşte-te acum, tu amintire.
Din ale spiritului adâncuri luminând
Şi-mi întăreşte privirea.
Ce doar prin forţele voinţei
Se poate menţine pe sine.
VII
V 21 – 27 Februarie
47 SĂ învie vrea din sânul universului.
A simţurilor aparenţă înviorând, plăcerea devenirii.

Găsească a gândirii mele forţe
Prin forţele divine întărite
Ce cu vigoare îmi trăiesc în interior.
VI
W 28 Februarie-6 Martie
48 În lumina, ce din înalturile universului
În suflet vrea să se reverse cu putere.
Apară, enigme ale sufletului dezlegând.
A gândirii cosmosului siguranţă.
Adunând puterea razelor sale.
În inima omului trezind iubire.
V
X 7 – 13 Martie
49 Eu simt forţa existenţei universului:
Aşa vorbeşte limpezimea gândirii.
De a spiritului propriu creşte amintindu-şi
În ale cosmosului întunecate nopţi.
Şi către ziua cosmică ce se apropie apleacă
Razele speranţei interiorului.
IV
Y 14 – 20 Martie
50 VORBEŞTE către eul omului.
Puternic revelându-se
Şi forţele fiinţei sale dezlegând
A existenţei universului plăcere de a deveni:
Ducând în tine viaţa mea
Din înlănţuirea ei de vrajă
Ating adevărata-mi ţintă.
III
LI 21 – 27 Martie
51 În interiorul fiinţei omului
A simţurilor bogăţie se revarsă.
Spiritul universului se găseşte
În oglindirea din ochiul omului

Ca forţa sa din el
Să şi-o creeze trebuie din nou.
II
Z 28-Martie-4 Aprilie
52 CÂND din adâncurile sufletului
Spiritul se îndreptă spre a cosmosului fiinţare
Şi din întinderile spaţiului ţâşneşte frumuseţe
Atunci din ale cerului îndepărtări pătrunde
În trupuri omeneşti forţa vieţii
Şi uneşte, cu putere acţionând
Fiinţa spiritului cu a omului fiinţare.
I
„Este extrem de important ca anul Misterului de pe Golgota să-l luăm ca începutul cronologiei noastre şi nu anul naşterii lui Iisus. Într-o zi de Vineri, în 3 Aprilie a anului 33 la orele 3 după-amiaza a avut loc Misterul de pe Golgota.

Şi atunci a avut loc şi naşterea Eului în sensul pe care l-am caracterizat adesea”.

Rudolf Steiner, Köln 7 Mai 1912
G.A. Nr. 143

„Cu Misterul de pe Golgota este dată naşterea conştienţei Eului în cadrul omenirii. Şi acest lucru va fi treptat tot mai mult recunoscut în cultura spirituală a pământului nostru, ca important pentru întreg viitorul omenirii.

De aceea, se va înţelege încetul cu încetul că este justificat să datezi azi (1912) cu anul 1879 – adică 1912 minus

33 – şi cu aceasta s-a indicat şi faptul că timpul îl socotim de la un Paşte la alt Paşte şi nu începem cu Ianuarie, deoarece atunci când în naşterea Conştienţei Eului vezi ceva esenţial pentru evoluţia spirituală a omenirii, este de asemenea justificat să-ţi aminteşti în

fiecare an de aceasta, fiindcă această naştere a Conştienţei Eului însăşi se referă la relaţiile dintre macrocosmos şi microcosmos.

O trăsătură importantă a acestor relaţii este şi atunci când sărbătoarea Paştilor este gândită în corelaţie cu naşterea conştienţei Eului”.

Rudolf Steiner, Berlin 23 Aprilie 1912

G.A. Nr. 133

„Evenimentul de pe Golgota este o forţă cosmică liberă, ce îşi are originea în Iubirea Cosmică şi numai prin iubirea omului poate fi pricepută”.

Rudolf Steiner „Teze antroposofice”.

„În timpurile când cele mai extraordinare evenimente de pe Pământ erau legate de lumina revărsată de Lună, sărbătorile erau fixate în acord cu fenomenele din spaţiul cosmic, de exemplu relaţia în care stătea Luna cu Stelele.

Cele scrise de Logos în spaţiu erau interpretate în vede-rea stabilirii sărbătorilor.

Timpul fixat acum pentru Paşti este cel indicat de prima «Lună plină» după începutul primăverii. Dar acum părăsim elementul spaţial. Duminica de după prima Lună plină a primăverii este o zi stabilită nu în relaţie cu vreun fenomen al spaţiului; aceasta este fixată în legătură cu ciclul anului, cu ciclul zilelor săptămânii – sâmbătă, duminică, luni, marţi, miercuri, joi, vineri şi apoi din nou sâmbăta. Noi părăsim elementul spaţial, trecând de la poziţia spaţială a

Lunii în cadrul constelaţiilor, la un element pur temporal, ciclul anual al Duminicilor.

Această schimbare a fost recunoscută în vechile misterii, unde era ştiut că sărbătorile fuseseră fixate iniţial după condiţiile curente ale spaţiului cosmic, dar că odată cu

Misterul de pe Golgota, sistemul spaţial a fost

înlocuit cu cel temporal. Evenimentele legate de spirit au fost detaşate de pura spaţialitate, ceea ce înseamnă un puternic impuls dat omenirii către spirit".

Rudolf Steiner „Ciclul anului".

Data Paştilor din fiecare an se stabileşte după criteriul:

prima duminică după prima Lună plină, după echinocţiul de primăvară, deci când în cosmos s-a stabilit spaţial raportul precis între Soare, Pământ şi Lună, iar în curgerea timpului, ciclul septimal aduce în manifestare prima duminică: ziua întâia, Ziua începuturilor, Ziua Soarelui spiritual biruitor.

Pentru fiecare din cele trei ediţii din calendarul sufletului: 1912, 1918 şi 1925 apărute sub Rudolf Steiner, strofelor li s-au atribuit datele corespunzătoare ale anilor respectivi. Datarea strofelor săptămânale în această traducere s-a făcut după ediţia a III-a (1925); prima strofă începe deci cu Duminică

5 aprilie (Duminica învierii), ceea ce corespunde şi cu data istorică a Evenimentului învierii: duminică 5 aprilie, anul 33.

Data ciclului săptămânilor este la această traducere, deci, conform cu a anului-radix 33, prima zi a anului fiind

Duminica învierii, iar prima zi a săptămânii tot Duminica, ziua păşirii în manifestare a Soarelui spiritual, a „Domnului forţelor cerului pe pământ". (Dies domenica)

După cum relatează Johanna Mücke, încă din 1913 au apărut întrebări referitoare la schimbarea datelor: „Odată l-am întrebat pe domnul Doctor de ce aceasta şi el mi-a zis: lucrul principal este ca întotdeauna să se înceapă cu prima strofă la

Paşti. Schimbarea datelor nu ar avea mare însemnătate, pentru că el ar fi menţinut permanent câte trei strofe săptămânale în aceeaşi dispoziţie lăuntrică".

(Johanna Mücke din scrisoarea către Marie Steiner, 12.04.1938).

În legătură cu munca de euritmie din ultimii ani, Marie

Steiner s-a exprimat: „Strofele sunt astfel construite lăuntric, încât fiecare trei strofe au aceeaşi dispoziţie fundamentală, apoi din nou alte trei conţin următoarea dispoziţie”. (Marie

Steinerdin scrisoarea către Hans Arenson din 5 iulie 1948).

Coperta calendarului ediţia 1912/1913 poartă inscripţia:

„Im Jahre 1879 nach des ICH geburt”.

(În anul 1879 după naşterea Eului)

Datarea anului spiritual conform calendarului sufletului se face de la anul Misterului de pe Golgota (33) şi începe cu

Duminica învierii din anul respectiv, deci ea fiind prima zi a noului an spiritual. Săptămânile în succesiune au drept ziua întâi a săptămânii, Duminica. Un an spiritual se desfăşoară de la un Paşte la celălalt Paşte.

Pentru sesizarea corespondenţelor macrocosmos-microcosmos, este recomandabil ca la fiecare strofă săptămânală luată exercitativ să se ia în considerare şi strofa corespondentă polară (de exemplu: 1↔52, 2↔51, 3↔50, etc.)

[3])

Acest poem al lui Rudolf Steiner consacrat celor

„Douăsprezece focare de impulsuri cosmice care au modelat fiinţa omenească în timpul evoluţiei” conţine douăsprezece strofe, fiecare din ele exprimând caracterul unei constelaţii zodiacale începând cu Berbecul şi sfârşind cu Peştii. Fiecare strofă conţine la rândul ei şapte versuri: primul vers consacrat

Soarelui, al doilea lui Venus, al treilea lui Mercur, al patrulea lui Marte, al cincilea lui Jupiter, al şaselea lui Saturn şi al şaptelea Lunii.

„În fiecare strofă versul ce corespunde uneia dintre planete redă atmosfera acestei planete. Aşa că puteţi resimţi caracterul uneia sau alteia dintre planete luând din fiecare strofă versul ce-i corespunde. De exemplu, pentru Marte:

În Berbec: Străluceşte-te trezind fiinţarea
În Taur: În fiinţândă existenţă de lumi
În Gemeni: Spre viguroasă stăpânire a vieţii
În Rac: Spre viguroasă afirmare de sine
În Leu: Spre voindă decizie de existenţă
În Fecioara: Din puterile vieţii acţionează
În Cumpăna: Şi fiinţa acţionează fiinţele
În Scorpion: În devenire persistă acţiunea
În Săgetător: În dominatoarea forţă de voinţă a vieţii
În Capricorn: În lăuntrica rezistenţă a vieţii
În Vărsător: Ridice-se în curent
În Peşti: Şi primească-se în primit

Cu toate că fiecare vers este fidel caracterului general al strofei în care apare, veţi găsi în el ceea ce redă sunetul particular al lui Marte. În fond idealul ar fi ca, dacă cineva s-ar trezi brusc din somn şi ar auzi cuvintele: «Acesta este Marte în Scorpion» sau, în altă parte: «Aici este Jupiter în Cumpăna» etc.”

Ce s-a căutat în realitate aici? (este vorba de reprezentaţia de euritmie din 29 august 1915 de la Dornach, unde Rudolf Steiner a rostit cuvintele aici citate). Cu totul altceva decât un divertisment. S-a căutat să se fixeze în vieţuiri veritabil trăite ceea ce s-a înfăptuit în Cosmos când a fost creat sistemul nostru solar. S-a încercat să se dobândească un sentiment prin gest, prin mişcare, prin mobilitatea noţiunilor, o idee dinamică

despre Cuvântul creator.

1. BERBEC (Aries):
Durata Zodia: 21 III – 20 IV
Constelaţie: 19 IV – 13 V
Culoare: Roşu
Sunet: W
Simţ: Simţul gândirii
Mentalitate: Idealism
Virtute: Devoţiune
Polaritate: Cumpăna
2. TAUR (Taurus):
Durata Zodia: 21 IV – 20 V
Constelaţia: 14 V – 19 VI
Culoare: Portocaliu
Sunet: R
Simţ: Simţul vorbirii
Mentalitate: Raţionalism
Virtute: Echilibru lăuntric
Polaritate: Scorpion
3. GEMENI (Gemini)
Durata Zodia: 21 V – 21 VI
Constelaţia: 20 VI – 19 VII
Culoare: Galben
Sunet: H
Simţ: Simţul Eului
Mentalitate: Matematism
Virtute: Perseverenţă
Polaritate: Săgetător
4. CANCER (Cancer)
Durata Zodia: 22VI – 23 VII
Constelaţia: 20 V ÎI – 10 VIII
Culoare: Verde
Sunet: F
Simţ: Simţul pipăitului

Mentalitate: Materialism
Virtute: Altruism
Polaritate: Capricorn
5. LEU (Leu)
Durata Zodia: 23 VII – 22 VIII
Constelaţia: 11 VIII – 16 IX
Culoare: Albastru deschis
Sunet: T.D.
Simţ: Simţul vieţii
Mentalitate: Senzualism
Virtute: Entuziasm
Polaritate: Vărsător
5. FECIOARA (Virgo)
Durata Zodia: 21 VIII – 21 IX
Constelaţia: 17 IX30 XI
Culoare: Albastru închis
Sunet: B
Simţ: Simţul mişcării
Mentalitate: Fenomenalism
Virtute: Curtoazie
Polaritate: Peşti
7. CUMPĂNA (Libra)
Durata Zodia: 22 IX – 23 X
Constelaţia: 1 XI – 18 XI
Culoare: Lila
Sunet: C
Simţ: Simţul echilibrului
Mentalitate: Realism
Virtute: Calm
Polaritate: Berbec
8. SCORPION (Scorpios)
Durata Zodia: 24 X – 21XI
Constelaţia: 19 XI – 19 XII
Culoare: Violet

Sunet: S
Simţ: Simţul mirosului
Mentalitate: Dinamism
Virtute: Răbdare
Polaritate: Taur
9. SĂGETĂTOR (Sagittarius)
Durata Zodia: 22 XI – 19 XII
Constelaţia: 20 XII – 17 I
Culoare: Roşu violet
Sunet: G.K.
Simţ: Simţul gustului
Mentalitate: Monadism
Virtute: Stăpânirea limbii
Polaritate: Gemeni
10. CAPRICORN (Caper)
Durata Zodia: 20 XII – 20 I
Constelaţia: 18 I14 II
Culoare: Floarea de piersică
Sunet: L
Simţ: Simţul vederii
Mentalitate: Spiritualism
Virtute: Curaj
Polaritate: Cancer
11. VĂRSĂTOR (Aquarius)
Durata Zodia: 21 I – 18 II
Constelaţia: 15 ÎI – 11 III
Culoare: Roz
Sunet: M
Simţ: Simţul căldurii
Mentalitate: Pneumatism
Virtute: Discreţie
Polaritate: Leu
12. PEŞTI (Pisces)
Durata Zodia: 19 ÎI – 20 III

Constelaţia: 12 III – 18 IV
Culoare: Roşietic
Sunet: N
Simţ: Simţul auzului
Mentalitate: Psihism
Virtute: Mărinimie
Polaritate: Fecioara
Tabel întocmit de Mircea Crişan
Evenimentul
Iveşte-te, o lucire a lumii.
Prinde fiinţa devenirii.
Apucă ţeserea de forţe.
Străluceşte-te fiinţare trezind.
Din rezistenţă câştigă.
În curentul timpului te topeşte.
O, lucire a luminii, rămâi!
Berbecul
Luminează-te, strălucire a fiinţei!
Resimte forţa devenirii
Împleteşte firele vieţii
În fiinţândă fiinţare de lumi.
În senzoriala revelare.
În luminândă evidenţiere de fiinţare.
O, strălucire a fiinţei, apari!
Taurul
Deschide-te, fiinţare a soarelui.
Pune în mişcare impulsul la odihnă.
Limitează plăcerea de străduanie
Spre viguroasă stăpânire a vieţii.
Spre fericită pricepere a lumii.
Spre rodnică maturizare a devenirii.
O, fiinţare a soarelui, persistă!
Gemenii
Tu, odihnitoare strălucire a luminii.

Naşte căldura vieţii.
Încălzeşte viaţa sufletului
Spre viguroasă afirmare de sine.
Spre impregnarea de sine cu spirit.
În liniştită producere de lumină.
Tu, strălucire a luminii, te întăreşte!
Racul
Curgi străbătând cu putere de simţ
Devenită existenţă cosmică.
Simţinda fiinţalitate
Spre voindă decizie de fiinţare.
În revărsătoare lucire a vieţii.
În dominând chin al devenirii.
Ridică-te cu putere de simţ!
Leul
Lumile contemplă-le, suflete!
Sufletul priceapă lumi.
Spiritul înţeleagă fiinţe.
Din puterile vieţii acţionează.
Pe vieţuirile voinţei clădeşte.
În înflorirea lumilor încredere ai.
O Suflete, cunoaşte fiinţele!
Fecioara
Lumile susţin lumi.
În fiinţe se vieţuieşte Fiinţa.
În fiinţare se cuprinde Fiinţarea.
Şi Fiinţa activează fiinţele
Spre devenindă revărsare în fapte.
În liniştită savurare a lumii
O lumi, purtaţi lumi!
Cumpăna
Fiinţarea consumă fiinţa.
În fiinţă se menţine totuşi fiinţarea.
În acţiune dispare devenirea.

În devenire persistă acţiunea.
În pedepsitoare dominare cosmică.
În mustrătoarea modelare de sine
Fiinţa menţine fiinţele.
Scorpionul
Devenirea atinge puterea fiinţării.
În ceea ce fiinţează amorţeşte puterea devenirii.
Dobânditul închide plăcerea de strădanie
În dominatoare forţa de voinţă a vieţii.
În murire se maturizează stăpânirea cosmică.
Forme se mistuie în forme.
Fiinţându-l să simtă fiinţându-l!
Săgetătorul
Viitorul odihnească-se pe trecut.
Trecutul resimtă viitorul
Spre viguroasă existenţă în prezent
În lăuntrică rezistenţă a vieţii
Întărească-se veghea fiinţei lumilor.
Înflorească puterea de acţiune a vieţii.
Trecutul suporte viitorul!
Capricornul
Luminatul jertfească-se lipsitului de limite.
Cui limite-i lipsesc fundeze-şi
În adâncuri sieşi limite;
Ridice-se în curent.
Ca val curgând menţinându-se.
În devenire spre fiinţare modelându-se.
Lumineză-te, o, lipsitule de limite.
Vărsătorul
Evenimentul a devenit destin
În pierdut găsească-se pierdutul.
În câştig piardă-se câştigul.
În înţeles caută-se înţelesul
Şi primească-se în primit.

Prin devenire la fiinţare să se ridice.
Prin fiinţare deveniri să i se-ntreţese.
Pierderea să fie sieşi câştig!
Peştii

«Planetele dansează în cursul anului, dansează în cer între pământ şi îndepărtatul brâu zodiacal. Şi acest dans influenţează viaţa noastră afectivă, viaţa noastră de simţire, căci afectivitatea noastră este în continuă curgere şi frământare, în continuă vibraţie şi zbuciumare. Structura gândirii noastre are suport ferm în constelaţiile zodiacale, sentimentul nostru curge unduind odată cu mersul Soarelui, al Lunii şi al

Planetelor.»

Şi precum în noi cele douăsprezece constelţii zodiacale se pot împărţi în două zone: una întunecată şi cealaltă luminată, la fel şi cele douăsprezece strofe ale „Dansului

Planetelor”, se împart în două zone: una luminoasă cuprinzând două grupe de strofe: I-a de la primăvară la vară ce corespunde: 1. Berbecului, 2. Taurului, 3. Gemenilor şi a II-a de la vară la toamnă corespunzând: 4. Cancerului, 5. Leului şi

6. Fecioarei; şi o zonă întunecată ce cuprinde alte două grupe de strofe în continuare: I-a de la toamnă la iarnă, corespunzând 7. Cumpenei, 8. Scorpionului şi 9. Săgetătorului

— Iar a II-a: 10. Capricornului, 11. Vărsătorului şi 12. Peştilor de la iarnă până la primăvară.

Fiecare grupă de trei corespunde deci unui anotimp şi putem astfel stabili în actul meditativ o corespondenţă între cele patru grupe de strofe – de altfel ele sunt aranjate în grupe de câte trei – şi cele patru texte meditative ale anotimpurilor care se găsesc în capitolul: anotimpuri, sărbători, Arhangheli.

La fel se poate lua în considerare şi schiţa dintre cele douăsprezece strofe din „Dansul Planetelor” şi cele „Douăsprezece dispoziţii” sau „acorduri” zodiacale.

«În structurarea fiecărui grup de trei strofe (grup-anotimp) putem observa cum primele două strofe pun întrebări, iar cea de a treia dă răspunsul. Întâia întrebare provine din cosmos, a doua priveşte viaţa omului pe pământ iar a treia dezlegând cele două probleme, dă răspunsul confruntându-le una cu alta spre a le descoperi complementaritatea.» (S.C. Coroze)

În acest fel efortul de adâncire meditativă în strofele celor „douăsprezece dispoziţii” sau „acorduri” zodiacale, strofe ce cuprind fiecare câte şapte rânduri, fiecare rând corespunzând unei planete – efort meditativ fiind în consonanţă cu strofele de câte patru rânduri din „Dansul Planetelor” precum şi cu textele meditative referitoare la cele patru anotimpuri, sărbători cardinale, Arhangheli, facilitează situarea noastră justă faţă de lumea din care provenim precum şi cunoaşterea justă şi simţirea justă a lumii căreia prin întreaga noastră structură – corp, suflet, spirit – îi aparţinem şi căreia trebuie conştient să ne integrăm.

Lazăr Paşca, 1997

I

Luminează Soarele
Ce-i poartă razele
Către flori şi pietre
Cu atâta putere?
Sufletul ţese
Ce ridică în sus viaţa
Din credinţă la contemplare
Atât de plin de dor?
O caută, tu suflete.

În pietre raza
În flori lumina
Şi te găseşti pe tine.
II
Albăstreşte Cerul
Ce trimite adâncul
Din depărtări spre Pământ
Plin de taină încoace?
Spiritul acţionează
Ce creează cel tare
Din fiinţa voindă
În forţa ce se arată?
Îndreaptă astfel o Spirite.
Spre îndepărtări privirea.
În adâncuri pe tine însuţi
Tu vei găsi Lumea.
III
Licăresc Stelele
Ce răspândeşte strălucirea
Din întinsuri spre mijloc
Dezvăluind de acolo?
Omul se întreabă
În interior ce se zbate
Din neliniştită strădanie
După cunoaştere?
Îndreaptă astfel, tu omul.
Spre întinsuri propria-ţi fiinţă
Spre mijloc de existenţă
Tu spiritul vei afla.
IV
Străluceşte noaptea
Ce copleşeşte fiinţele
În spaţiul fără sfârşit
Într-un aparent neant?

Fiinţează Universul
Ce stăpâneşte, înseninându-se
În întunericul temeliilor
Tainic respirând?
Presimte a Spiritului
Sete arzătoare
În Lume fiinţele
În fiinţe Lumile.
ANOTIMPURI.
S³RB³TORI.
ARHANGHELI

Cursul unui an nu este o succesiune ritmică mecanică, impersonală de ceasuri, nopţi şi zile, săptămâni şi luni, primăveri şi toamne, arşiţe şi geruri, ci manifestarea şi desfăşurarea unor forţe şi entităţi spirituale, prezenţe active şi vii în fenomenele exterioare ale vieţii unui an.

Omul care, cunoscând sau simţind, ia parte la această curgere vie încercând să se încadreze în viaţa ritmurilor ei, se poate pune în legătură nemijlocită cu această viaţă nespus de bogată şi la marile ei popasuri cosmice, la marile răscruci ale anului, poate intra în legătură cu Entităţile spirituale vii şi active din sânul ei. Şi atunci, în timpul marilor sărbători, la sărbătorile cruciale din viaţa anului, poate primi din partea acestor Entităţi, acum ca şi în trecut, belşug de hrană sufletească şi spirituală, merinde de drum pentru drumul înainte.

Pentru efortul de conştientă vieţuire şi apropiere de înţelegerea vieţii nespus de adânci a acestei Entităţi spirituale care este „Cursul unui an” şi a relaţiilor ei cu Fiinţa Omenească, cu Fiinţa Pământului, precum şi cu Marea Fiinţă a

Timpu-lui din care ea este o parte, următoarele cicluri de conferinţe ale lui Rudolf Steiner: „Ciclul anului,

ca respiraţie cosmică a pământului şi cele patru mari sărbători” (5 conferinţe ţinute la Dornach între 31 martie-8 aprilie 1923) şi

„Vieţuirea cursului anului în patru imaginaţiuni cosmice” (6

conferinţe ţinute la Dornach între 5 – 15 octombrie 1923) oferă cunoştinţe şi prilejuri de vieţuiri care facilitează acest efort, precum şi elementele ce ajută adâncirii meditative în textele ce urmează şi al căror înţeles ne-am străduit să-l redăm şi în limba română.

Lazăr Paşca

[3]

Raza de soare.
Scânteind de lumină.
Coboară în jos.
Mireasa florilor.
Stârnind culoare.
O salută voios.
Plină de încredere
Fiicei Pământului
Raza îi povesteşte.
Cum forţele Soarelui.
Din spirit lăstăritele.
În căminul divin
Sunetul cosmic l-ascultă.
Mireasa florilor
Strălucind de culoare.
Ascultă meditând
Tonul de foc al luminii.
]
În faţa porţii omului adastă:
Contemplă pe înaltu-i Cuvânt cosmic.
În interiorul sufletesc al omului trăieşte:
Simte în cercu-i început de lumi.

La sfârşitul pământesc al omului gândeşte:
Găseşte în el Răspântia spirituală.

Fiinţă să rânduie lângă fiinţă în întinderile spaţiului.
Fiinţă urmează după fiinţă în curgerile timpului.
De rămâi în întinderile spaţiului, în curgerea timpului.
Tu eşti, o omule, în împărăţia celor trecătoare.
Deasupra ei se ridică însă sufletul tău cu putere.
Când p r e’s i în ţin d sau şi t i în d contemplă nepieritorul.
Dincolo de întinderile spaţiului, dincolo de scurgerea timpului.
În luminoase înălţimi.
Unde strălucind în Soare
Preafrumoasele libelule
Fâlfâind raze de căldură
Cu spaţiul vieţii cunună.
Zăboveşte tu, suflet al meu.
Ele ţes, de mine amintindu-şi.
Din jale, putere;
Le şi simt
Cum ele mă simt.
Cum ele, încălzind
Curg în şuvoi, străbătându-mă;
Spiritul topeşte
În întinderi cosmice.
Ponderea Pământului
În lumină a viitorului.

Mistere ale înălţimilor
Contemplă ţeserea noastră.
Stimularea luminătoare.
Viaţa încălzitoare.

Mistere ale Adâncurilor
Trăieşte de pământesc susţinătoarele
Şi respirând plăsmuitele
Ca fiinţial stăpânitoarele.
Mistere ale Mijlocului sau ale Interiorului omenesc
Simte osemintele tale de om
Cu strălucire cerească
În stăpânitoarea cosmică uniune.
Ca o afirmare cosmică a acestor mistere răsunând în
Întreg asemeni unor sunete de orgă şi trâmbiţă
Substanţe sunt condensate.
Greşeli sunt judecate.
Inimi sunt cercetate.

Doarme sufletul Pământului
În vreme de arşiţă a verii;
Luminos străluceşte atunci
Oglinda Soarelui
În spaţiul dinafară.
Vegetează sufletul Pământului
În vreme de ger a iernii
Spiritual luminează atunci
Adevăratul Soare
În fiinţarea dinăuntru.
Zi de Bucurie-a Verii
Este Somnul Pământului;
Noapte-Sfântă a Iernii
Este ziua-Pământului.
[3] [3]
Trupul Pământului
Ce tânjeşte după spirit.
Trăieşte în veştejire.
Spiritele seminţelor.
Înţesate cu substanţă.

Se fortifică.
Şi roade ale căldurii
Din întinderile spaţiului
Străbat cu forţe fiinţarea Pământului.
Şi ale Pământului simţuri
De profunzimi văzătoarele.
Contemplă cele viitoare
În creaţia de forme.
Spiritele spaţiului.
Etern-respirândele.
Privesc liniştit
În ţesătura Pământului.

Puteri spirituale dintr-ale Soarelui puteri născute.
Strălucinde, de lumi binecuvântătoare.
Voi aţi fost hărăzite de a zeilor gândire
Să fiţi veşmânt de raze lui Michael.
El, solul lui Christos, arată în voi
Sfântă voinţă a lumilor de oameni susţinătoare;
Voi, luminoase fiinţe ale lumii eterice.
Duceţi omului cuvântul lui Christos.
Aşa apare vestitorul lui Christos
Sufletelor însetate, care aşteaptă;
Lor le străluceşte al vostru Cuvânt-Lumină
În epoca omului spiritual.
Voi, discipoli ai cunoaşterii spirituale.
Luaţi îndemnul înţelept al lui Michael.
Luaţi Cuvântul-Iubire al Voinţei cosmice
Activ în ţelurile spre înălţimi ale sufletelor.
Fierul meteoric
O, omule.
Tu îl modelezi în slujba ta
Tu îl revelezi după valoarea substanţei sale
În multe din operele tale.

El îţi va fi ţie însă, abia atunci spre mântuire
Când ţi se revelează
Înalta Putere a spiritului său.
— //
În ceasul de lumină al ţării spiritelor
Acolo înfloresc trandafirii sufletului.
Şi roşul lui radiază
În ponderea pământului;
În fiinţa omului se condensează
În structura inimii:
În forţa sângelui radiază
Ca roşu trandafiriu al pământului
Din nou în câmpiile spiritului.
} [3]
Contemplă Soarele
În ceasul de miez de noapte.
Clădeşte cu pietre
În temelia lipsită de viaţă.
Găseşte astfel în declinul
Şi în noaptea morţii
Noul început al Creaţiei.
Tânăra putere a dimineţii.
Înălţimile reveleze
Cuvântul veşnic al zeilor;
Adâncurile ocrotească
Comoara de pace.
Trăind în întuneric
Creează un soare.
În substanţă urzind
Cunoaşte a spiritului desfătare.
[3] [3]
În ale omului sufleteşti temelii
Trăieşte Spiritul Soarelui
Sigur de biruinţă;

Ale simţirii forţe adevărate
Îl pot presimţi
În viaţa de iarnă a lăuntrului;
Iar elanul de speranţă al inimii;
Contemplă victoria Spiritului Soarelui
În binecuvântata lumină a Nopţii sfinte.
Ca simbol al vieţii supreme
În a iernii noapte adâncă.

3

La răscruce de vremuri
A intrat Lumina-Spiritului-Lumilor
În curentul existenţei pământeşti;
Întunericul-Nopţii
Stăpânise;
Lumină clară de zi
Radie în suflete omeneşti;
Lumină
Care încălzeşte
Sărmanele inimi de păstori.
Lumină.
Care luminează
Înţeleptele capete de regi.
Dumnezeiască-Lumină.
Christos-Soare.
Încălzeşte
Inimile noastre;
Iluminează
Capetele noastre;
Ca să se facă bine
Ceea ce noi
Din inimi să întemeiem.
Ceea ce noi
Din capete
Cu scop deplin să înfăptuim vrem.

Miez de Vară
Primeşte lumina
Răspântie de toamnă
Priveşte în jurul tău
Miez de iarnă
Păzeşte-te de rău
Răspântie de primăvară
Cunoaşte-te pe tine însuţi
Faust deschide cartea şi zăreşte semnul
„Macrocosmos”… El contemplă semnul:
„Cum toate într-un întreg se ţes.
Şi unu-ntr-altul lucrează şi trăieşte!
Cum forţele cereşti se urcă şi coboară
Şi îşi întind găleţile de aur!
Cu aripi ce răspândesc mireasma binecuvântării
Din ceruri prin pământ pătrund
Armonic cu răsunet străbat întregul Tot!”
J.W. Goethe

„Dormitează în fiecare om facultăţi prin care el îşi poate dobândi cunoştinţe despre lumile superioare”.

Rudolf Steiner

Din: „Cum se dobândesc cunoştinţe despre lumile superioare?”

În spirit odihnea germenul trupului meu.
Şi spiritul a imprimat în trupul meu
Ochii sensibili.
Ca eu să văd prin ei
Lumina corpurilor.
Şi spiritul a imprimat în trupul meu
Raţiune şi sensibilitate
Şi simţire şi voinţă
Ca eu prin ele să percep corpurile
Şi asupra lor să acţionez.

În spirit odihnea germenul trupului meu.
În trupul meu se află germenul spiritului.
Şi eu vreau să încorporez spiritului meu
Ochii suprasensibili.
Ca prin ei să contemplu lumina spiritelor.
Şi eu vreau să imprim spiritului meu
Înţelepciune şi forţă şi iubire.
Ca prin mine spiritele să acţioneze
Şi eu să devin unealta conştientă de sine
A faptelor lor.
În trupul meu se află germenele spiritului.
Din: Rudolf Steiner: „Ştiinţa spirituală”.

Când în discipol se trezeşte conştienţa unui Eu nou născut, este de cea mai mare însemnătate ca el să fi dobândit o structură sufletească bine definită. Căci prin Eul său, omul este conducătorul senzaţilor, sentimentelor, reprezentărilor, pornirilor, aspiraţiilor şi pasiunilor sale. În suflet nu putem lăsa în seama lor percepţiile şi reprezentările. Ele trebuie cârmuite prin veghea gândirii. Şi Eul este acela care mânuieşte aceste legi ale gândirii şi care creează prin ele ordine în viaţa de reprezentare şi de gândire. La fel stau lucrurile şi cu pornirile, dorinţele şi pasiunile omului. Principiile etice devin conducătorii acestor forţe sufleteşti. Şi prin judecată morală.

Eul devine conducătorul sufletului în acest domeniu. Când omul extrage din Eul său obişnuit Eul său superior, atunci primul Eu devine, într-o anumită privinţă, independent.

Acestui Eu i se sustrage atâta energie de viaţă, câtă i se dă

Eului superior. Să presupunem că omul nu şi-a dezvoltat o anumită capacitate, o anumită tărie pe tărâmul legilor gândirii şi al puterii de judecată şi, pe această treaptă, ar stărui totuşi să-şi nască Eul superior. În acest

caz, va putea lăsa Eului obişnuit numai acea capacitate de gândire, pe care a dezvoltat-o până atunci. Dacă măsura gândirii ordonatoare este prea mică, atunci în Eul obişnuit, devenit independent, se va manifesta o gândire şi o judecată dezordonată, confuză şi fantastică. Şi fiindcă la un astfel de om, Eul superior de asemenea nu poate fi decât slab, în domeniul contemplării suprasensibile va dobândi supremaţie Eul inferior confuz, aşa încât acel om nu va arăta o putere de judecată echilibrată în legătură cu observarea suprasensibilului. Dacă ar fi dezvoltat îndeajuns facultatea gândirii logice, ar putea lăsa liniştit Eul său obişnuit în seama independenţei pe care acesta a atins-o.

În ceea ce priveşte domeniul etic, lucrurile se prezintă la fel.

Dacă omul nu a dobândit tărie în judecata sa morală, dacă nu a ajuns să stăpânească îndeajuns înclinările, pornirile şi pasiunile sale atunci va realiza independenţa Eului său obişnuit într-o stare, în care sunt active forţele sufleteşti amintite. Într-un asemenea caz, omul, în stabilirea şi precizarea cunoştinţelor suprasensibile pe care le vieţuieşte, nu aplică acelaşi simţ înalt pentru adevăr ca acela pe care îl aplică realităţilor de care devine conştient în lumea fizică exterioară. Iar în cazul unui asemenea simţ slăbit pentru adevăr, ar putea considera drept realităţi spirituale tot felul de lucruri care, în fond nu sunt decât produsul propriei sale fantezii. În acest simţ pentru adevăr trebuie să fie activă tăria judecăţii etice, tăria caracterului, temeinicia conştienţei, însuşiri pe care le vom fi dezvoltat în Eul obişnuit, mai înainte ca Eul superior să devină activ în scopul cunoaşterii suprasensibile. Toate acestea nu vor să fie deloc un mijloc de înfricare şi de renunţare la disciplina spiritualităţii; ele trebuie însă observate cu toată seriozitatea.

2. Omul care are voinţa puternică să facă toate câte sunt necesare pentru a pune primul Eu în siguranţă lăuntrică în ceea ce priveşte exercitarea funcţiilor sale, nu trebuie să se înfricoşeze deloc de faptul detaşării prin disciplină a unui al doilea Eu, în vederea cunoaşterii suprasensibile. Nu trebuie să uite însă, că autoînşelarea are o mare putere asupra omului, ori de câte ori este vorba să se considere „matur”, în legătură cu un domeniu oarecare. În disciplina spirituală descrisă de noi aici, omul ajunge la o astfel de dezvoltare a gândirii sale, încât nu mai poate fi expus pericolului de a greşi, cum presupun unii. Această dezvoltare a gândirii are ca urmare manifestarea tuturor trăilor lăuntrice necesare, aşa cum ar trebui să fie vieţuite de suflet fără a fi însoţite de erorile vătămătoare ale fanteziei. Fără o dezvoltare corespunzătoare a gândirii, trăirile spirituale pot provoca în suflet o mare nesiguranţă. Metoda preconizată aici are drept mare faptul că trăirile spirituale se desfăşoară în întregime în felul în care vieţuim percepţiunile lumii fizice, când avem o structură sufletească sănătoasă. Prin dezvoltarea gândirii devenim mai mult observatori a celor ce vieţuim în noi în timp ce fără această gândire, ne pierdem în înseşi trăirile pe care le avem.

3. Disciplina metodică indică anumite însuşiri pe care trebuie să le dobândească prin exerciţiu acela care vrea să afle drumul ce duce în lumile superioare. Aceste însuşiri, înainte de toate, sunt: stăpânirea sufletului asupra gândirii, asupra voinţei şi asupra sentimentelor sale. Metoda pe care trebuie să o aplicăm, pentru a dobândi prin exerciţii această stăpânire, are un scop dublu. Pe de o parte ea urmează să imprime sufletului atâta tărie, siguranţă şi echilibru, încât să-şi păstreze aceste calităţi şi după ce se va naşte din el al doilea

Eu. Pe de altă parte, acestui al doilea Eu trebuie să i

se dea reazem şi tărie lăuntrică.

4. Întâia calitate necesară gândirii omului, în legătură cu disciplina spirituală este obiectivitatea. În lumea fizică sensibilă, însăşi viaţa este marele învăţător al Eului omenesc întru obiectivitate. Dacă în lumea fizică, sufletul şi-ar lăsa gândurile să alerge arbitrar de la un obiect la altul, foarte curând ar trebui să se lase corectat de viaţă, dacă nu vrea să ajungă în conflict cu ea. Sufletul este astfel nevoit să gândească în conformitate cu desfăşurarea realităţilor vieţii. Atunci când însă îşi abate atenţia de la lumea fizică, îi lipseşte corectura pe care i-o impune această lume fizică. Şi dacă gândirea nu este capabilă să-şi fie propriul ei corector în mod fatal ea va trebui să ajungă la rătăciri şi reverie. De aceea, discipolul spiritual trebuie să-şi exercite gândirea în aşa fel încât să-şi poată fixa ea însăşi directive şi ţeluri. Tărie lăuntrică şi facultatea de a rămâne concentrată strict asupra obiectului pe care l-am ales, iată însuşirile pe care trebuie să le dobândească gândirea. În acest scop „exerciţiile de gândire” nu trebuie făcute în legătură cu obiecte complicate şi puţin cunoscute ci, dimpotrivă, cu obiecte simple şi binecunoscute. Omul care, timp de câteva luni, şi-a concentrat zilnic, cel puţin cinci minute, gândurile sale asupra unui obiect simplu din viaţa obişnuită

(de pildă un ac cu gămălie, un creion etc.) excluzând în acest timp toate gândurile care nu stau în legătură cu acest obiect, a făcut mult în această direcţie. (Zilnic putem face acest exerciţiu cu un alt obiect sau să menţinem timp de mai multe zile unul şi acelaşi obiect). Chiar şi omul care, datorită studiilor sale ştiinţifice, se simte „gânditor”, să nu refuze cu dispreţ să se „maturizeze” în acest mod în vederea disciplinei spirituale. Căci dacă reuşim să ne menţinem gândurile, un anumit timp, la un obiect cunoscut, rămânând numai la el, putem fi siguri că gândim

obiectiv. Cel ce se întreabă: din ce se compune creionul? Cum se prelucrează materialele care îl compun? În ce fel sunt reunite pentru a da creionul? etc., etc., acela cu siguranţă îşi adaptează gândirea mai mult realităţii, decât acela care gândeşte la originea omului, sau se întreabă: ce este viaţa? Prin exerciţii de gândire simple învăţăm să ne reprezentăm cu mult mai obiectiv desfăşurarea evoluţiilor Saturn, Soare şi Lună, decât prin idei complicate şi savante. Căci, la început, nu e deloc vorba să reflectăm asupra unui lucru sau altul, ci să gândim obiectiv prin puterea noastră lăuntrică. Dacă ne-am însuşi obiectivitatea în legătură cu un fenomen din lumea fizică, pe care-l putem sesiza cu uşurinţă, atunci gândirea se obişnuieşte să voiască să fie obiectivă şi atunci când nu se simte stăpânită de lumea fizică şi de legile acesteia. Şi ne dezvăţăm să lăsăm gândurile să vagabondeze neobiectiv.

5. La fel ca în lumea gândurilor sale, sufletul trebuie să devină stăpân şi în domeniul voinţei. În lumea fizică, tot viaţa ne stăpâneşte şi voinţa. Ea stârneşte în om anumite trebuinţe; iar voinţa se simte stimulată să satisfacă aceste trebuinţe.

Pentru disciplina superioară, omul trebuie să se obişnuiască să asculte sever de propriile sale ordine. Celui ce se obişnuieşte să facă aceasta, îi va trece din ce în ce mai puţin prin minte să dorească lucruri neesenţiale. Nemulţumirea şi lipsa de rezistenţă a voinţei derivă din aspiraţia după lucruri, despre realizarea cărora nu ne facem mai înainte o idee precisă. Asemenea nemulţumirea poate aduce în dezordine întreaga viaţă sufletească, atunci când Eul superior vrea să iasă din suflet. În legătură cu acest aspect al dezvoltării spirituale, un exerciţiu foarte bun este ca, timp de mai multe luni, într-un moment foarte precis al zilei să ne dăm ordinul:

astăzi „la ora cutare, vei face cutare lucru”. Treptat

ne obişnuim să ne alegem în aşa fel timpul şi modul de executare a ordinului pe care ni-l dăm, încât executarea va fi negreşit posibilă. Şi în felul acesta, ne ridicăm deasupra procedeelor vătămătoare, în virtutea cărora, altă dată ziceam:

„Aş vrea aceasta; aş vrea aceea". Fără să ne gândim deloc la posibilităţile de realizare. O mare personalitate, într-o lucrare a sa, pune pe o văzătoare să rostească cuvintele: „Eu îl iubesc pe acela care aspiră imposibilul" (Goethe, Faust II).

Aceeaşi personalitate (Goethe) spune: „A trăi în idee înseamnă a trata imposibilul ca posibil". (Goethe, Maxime în proză).

Asemenea maxime, natural, nu trebuie folosite ca obiecţie împotriva celor expuse de noi aici. Căci cele pretinse de

Goethe şi de văzătoarea sa (Manto) nu pot fi îndeplinite decât de acela care, prin aspirarea la cele posibile, s-a educat mai întâi, pentru ca apoi, prin voinţa sa puternică, să poată trata în aşa fel „imposibilul", încât să se transforme în ceva posibil.

6. În ceea ce priveşte viaţa emotivă, discipolul trebuie să atingă un anumit lucru calm. În acest scop este necesar ca sufletul să devină stăpân pe exprimarea plăcerii şi a suferinţei, a bucuriei şi a durerii. Tocmai împotriva dobândirii acestei însuşiri, se pot ridica anumite prejudecăţi. S-ar putea crede că vom deveni insensibili şi fără compătimire faţă de lumea care ne înconjoară, când ni se cere „să ne mai bucurăm în legătură cu lucrurile care trezesc bucurie, să nu ne mai îndurerăm în legătură cu lucrurile care ne întristează". Totuşi nu despre aceasta este vorba. Lucrul care trezeşte în noi bucurie, să ne bucure. Lucrul întristător să ne îndurereze.

Singura problemă care se pune este că ajungem să

stăpânim exteriorizarea bucuriei şi a durerii, a plăcerii şi a neplăcerii.

Dacă tindem spre aceasta, vom constata că nu am devenit insensibili, ci dimpotrivă, mai receptivi ca odinioară, pentru toate câte în jurul nostru ne inspiră bucurie sau durere.

Fireşte că omul trebuie să fie foarte atent la exteriorizările sale timp mai îndelungat, dacă vrea să-şi însuşească calitatea despre care vorbim. Trebuie să putem vieţui pe deplin plăcerea şi durerea, fără să ne pierdem în aşa fel în ele, încât să le dăm o exteriorizare independentă de voinţa noastră. Să nu înăbuşim durerea justificată, ci plânsul involuntar; nu repulsia în faţa unei acţiuni rele, ci furia oarbă a mâniei; nu precauţia când este vorba de o primejdie, ci „frica" ce nu ne poate ajuta la nimic, etc. Numai printr-un asemenea exerciţiu, discipolul dobândeşte acea linişte interioară, care este necesară ca, în cazul naşterii, în cazul intrării în funcţie a Eului superior, sufletul să nu ducă ca un fel de dublu, de alter-ego, o a doua viaţă nesănătoasă alături de acest Eu superior. Tocmai cu privire la aceste lucruri, nu ar trebui să ne amăgim pe noi înşine. Unii vor crede că au atins deja un anumit calm în viaţa obişnuită şi că deci nu ar mai avea nevoie de aceste exerciţii.

Însă tocmai aceşti oameni au trebuinţă de ele, din două motive. Căci putem fi foarte calmi în faţa realităţilor vieţii obişnuite; atunci însă când ne ridicăm într-o lume superioară se poate manifesta cu atât mai puternic un dezechilibru lăuntric, care până atunci nu fusese decât înăbuşit. Trebuie să recunoaştem că pentru disciplina spirituală este de puţină valoare ceea ce ni se pare că avem; important este să exercităm metodic ceea ce trebuie să ne însuşim. Oricât de contradictorie pare această frază, ea este adevărată. Chiar dacă viaţa ne-a înzestrat cu o

însuşire sau alta: în disciplina spirituală servesc calităţile pe care ni le-am însuşit noi înşine.

Dacă viaţa ne-a înzestrat cu enervare, va trebui să ne eliberăm de ea prin auto-educaţie; dacă viaţă ne-a înzestrat cu indiferenţă, să ne cutremurăm lăuntric prin autoeducaţie în aşa fel, încât expresiile, exteriorizările sufletului nostru să corespundă impresiilor pe care le primeşte. Cine nu poate râde de nimic îşi stăpâneşte tot atât de puţin viaţa ca şi acela care, fără a se putea stăpâni, este continuu pornit pe râs.

7. Un mijloc care continuă dezvoltarea gândirii şi a simţirii, îl formează dobândirea însuşirii pe care o putem numi: pozitivitate. O frumoasă legendă povesteşte despre Christos

Iisus care trecea odată cu câţiva oameni pe lângă cadavrul unui câine. Ceilalţi îşi întorc privirea de la apariţia respingătoare.

Christos Iisus însă, vorbeşte cu admiraţie despre dinţii frumoşi ai animalului. Ne putem exercita să aplicăm fiinţelor şi fenomenelor lumii dispoziţia şi atitudinea care rezultă din legendă.

Eroarea, răul şi urâtul să nu împiedice sufletul să găsească pretutindeni, unde există adevărul, binele şi frumosul. Această atitudine de pozitivitate să nu o confundăm cu absenţa simţului critic, cu închiderea voluntară a ochilor în faţa răului, a falsului şi a valorilor inferioare. Cel care admiră „dinţii frumoşi” ai animalului, vede şi cadavrul în descompunere. Acest cadavru însă nu-l împiedică să vadă dinţii frumoşi. Răul nu poate fi considerat bine şi nici eroarea, adevăr. Dar putem ajunge acolo, încât răul să nu ne împiedice să vedem binele şi eroarea să nu ne împiedice să vedem adevărul.

8. Gândirea şi voinţa ating o anumită maturitate, când ne forţăm ca experienţele şi trăirile avute să nu ne

răpească niciodată receptivitatea imparţială pentru trăiri noi. Reflecţia:

„Aceasta n-am auzit-o niciodată, aceasta n-o cred" trebuie să-şi piardă orice însemnătate pentru discipol. Dimpotrivă, o anumită vreme, în mod conştient, să caute în orice împrejurare ca fiecare lucru, fiecare fiinţă pe care o întâlneşte să-i spună ceva nou. De la fiecare adiere, de la fiecare frunză, de la fiecare gângăvit de copil putem învăţa ceva, dacă suntem hotărâţi să adoptăm un punct de vedere neîntrebuinţat de noi până atunci. Uşor se poate întâmpla ca, în legătură cu dezvoltarea acestei calităţi, să mergem prea departe. La o anumită vârstă, să nu trecem cu vederea experienţele pe care le-am făcut în viaţă. Trăirile din prezent să le judecăm după experienţele pe care le-am făcut în trecut. Acest lucru trebuie aşezat pe un taler al balanţei; pe celălalt, discipolul trebuie să aşeze înclinarea de a afla mereu lucruri noi. Şi întâi de toate, să fie întotdeauna conştient că experienţele noi ar putea chiar contrazice pe cele vechi.

9. Am indicat astfel cinci însuşiri sufleteşti pe care, discipolul trebuie să le însuşească metodic în disciplina spirituală:

stăpânirea gândirii, stăpânirea impulsurilor lăuntrice în legătură cu plăcerea şi suferinţa, pozitivitatea în judecata lumii şi nepărtinire în concepţia despre viaţă. Acela care s-a exercitat succesiv în dobândirea acestor însuşiri va mai trebui să le ridice în sufletul său la un acord armonios. Va trebui să le exercite două câte două, trei şi una simultan etc., pentru a le armoniza.

10. Exerciţile caracterizate sunt date de metodele disciplinei spirituale. Când le practicăm temeinic, ele nu provoacă în discipolul spiritual numai rezultate imediate indicate mai sus ci, indirect, ele au ca urmare multe alte rezultate necesare omului pe calea către lumile spirituale.

Cel ce aplică îndeajuns aceste exerciţii, va descoperi în decursul lor multe insuficienţe şi erori ale vieţii sale sufleteşti; va găsi mijloace care tocmai lui îi sunt necesare pentru punerea în siguranţă şi pentru fortificarea vieţii sale intelectuale, emotive şi de caracter.

Natural că va trebui să mai facă multe alte exerciţii, în funcţie de capacitate, temperamentul şi caracterul său; aceste exeriţii vor rezulta de la sine, după ce omul va fi practicat îndeajuns exerciţiile indicate mai sus. Vom observa de asemenea că, indirect, exerciţiile expuse vor duce la rezultate care iniţial nici nu păreau că rezidă în ele. Dacă cineva nu are, de pildă, suficientă încredere în sine, după trecerea unui timp corespunzător, va putea constata că exerciţiile fac să apară în el încrederea în sine necesară. La fel se prezintă lucrurile şi cu alte însuşiri sufleteşti (exerciţii speciale, mai amănunţite, se găsesc în cartea mea: „Iniţierea”). Foarte important este ca discipolul spiritual să ridice însuşirile amintite la grade tot mai înalte. În stăpânirea gândurilor şi a simţămintelor trebuie să ajungă atât de departe, încât sufletul să dobândească puterea de a-şi crea timpuri de total linişte lăuntrică, în care să ţină departe de spiritul şi inima sa toată fericirea şi suferinţa, satisfacţiile şi îngrijorările, chiar toate îndatoririle şi exigenţele vieţii exterioare. În aceste timpuri, omul va lăsa să intre în sufletul său numai acele elemente, pe care sufletul, el însuşi, vrea să le lase să pătrundă în sine în decursul adâncirii. S-ar naşte părerea că astfel ne întristăm de viaţă şi de îndatoririle ei, dacă pentru anumite răstimpuri din zi, ne retragem din ea, cu inima şi spiritul nostru. În realitate însă, nu acesta este cazul. Omul care, în modul descris, se dă periodic liniştei şi păcii lăuntrice, dobândeşte din această pace şi linişte chiar şi pentru viaţa exterioară, forţe atât de puternice şi aşa de multe, încât nu numai că nu îşi va îndeplini mai rău

îndatoririle vieţii, ci absolut sigur mai bine. Are mare importanţă ca, în asemenea perioade, omul să se desfacă cu totul de gândurile în legătură cu preocupările sale strict personale şi să se ridice la problemele care au o importanţă nu numai pentru el ci, în general, pentru întreaga omenire, dacă este capabil să-şi umple sufletul cu comunicările care ne vin din lumea spirituală, dacă aceste comunicări reuşesc să-i captiveze interesul într-un grad atât de înalt, ca şi o grijă sau o preocupare personală, atunci sufletul său va recolta roade deosebite din aceste comunicări1. Cine se străduieşte să-şi orânduiască în acest fel viaţa sufletească, va ajunge şi la posibilitatea unei autoobservări, care îi va îngădui să

1 E vorba de comunicĺrile pe care le face cercetătorul spiritual, deci de conˇmutul Ştiinţei spirituale. De aceste comunicĺri ˇîn żi scrierile sacre ale diferitelor confesiuni care au la origine un văzător-iniţiat. Nu însă şi „comunicĺrile spiritiste”, deoarece nu izvorăsc dintr-o conştienţă superioară, ci din stări inferioare conştienţei de veghe. De aceea spiritismul nu este o metodă de cercetare sigură. Acelaşi caracter nesigur îl prezintă toate stările de extaz şi de răpiri de sine, prin care unii încearcă, în săĺri de conştienţă anormale, să prindă ceva din lumile spirituale. (Nota trad.)

privească cu linişte la propriile preocupări, ca la acelea ale unui străin. A putea privi la propriile tale experienţe, la propriile tale bucurii şi suferinţe, ca la acelea ale altuia, formează o bună pregătire pentru disciplina spirituală. Gradul de dezvoltare necesar în această privinţă îl atingem dacă zilnic, după terminarea muncii, lăsăm să treacă prin faţa spiritului nostru imaginea experienţelor de peste zi. Şi ne privim pe noi înşine în imagine înăuntrul experienţelor noastre, adică să ne privim, în viaţa noastră de peste zi, ca din afară. Ne

însuşim o anumită practică în această autoobservare, dacă începem prin a privi în imagine numai părţi mai mici din viaţa de peste zi.

Să le privim în ordine inversă. Treptat vom dobândi îndemânare şi uşurinţă în asemenea retrospecţii, aşa încât, după exerciţii mai îndelungate, ajungem să îmbrăţişăm întâmplările de peste zi, într-un timp scurt. Această privire în ordine cronologică inversă a experienţelor are o valoare deosebită în disciplina spirituală, deoarece dezvoltă în suflet facultatea de a se desface, în reprezentarea sa, de obişnuinţa de a urmări evenimentele cu gândirea numai în ordinea în care ele s-au desfăşurat; gândind evenimentele în ordine cronologică inversă, adică retrospectiv, noi ne reprezentăm lucrurile just dar nu dominaţi de cursul lor exterior. Or, tocmai aceasta este necesar pentru a pătrunde şi a ne familiariza cu lumea suprasensibilă. Prin aceste exerciţii se fortifică în mod sănătos viaţa de reprezentare. De aceea, este bine ca, pe lângă viaţa de peste zi, să ne reprezentăm în ordine inversă (adică de la sfârşit spre început) de pildă desfăşurarea unei drame, a unei povestiri, a unei succesiuni de sunete, etc. Idealul discipolului spiritual va fi din ce în ce mai mult să se comporte în aşa fel faţa de evenimentele pe care i le aduce viaţa, încât cu siguranţă lăuntrică, cu linişte sufletească, le lasă să se apropie de el şi nu le judecă după dispoziţia sa sufletească, ci după însemnătatea şi valoarea lor intrinsecă. Tocmai privind spre acest ideal, discipolul îşi va crea fundamentul sufletesc necesar pentru a putea dărui adâncirilor în gânduri şi simţăminte simbolice şi de altă natură, descrisă mai sus.

11. Condiţiile descrise trebuie împlinite, deoarece trăirea suprasensibilă se clădeşte pe temelia vieţii sufleteşti, pe care ne găsim înainte de a pătrunde în lumea suprasensibilă. Orice trăire suprasensibilă depinde, sub un

dublu raport, de maturitate sufletească pe care o aveam înainte de a intra în suprasensibil. Cine nu se străduieşte să-şi dezvolte de la început o putere de judecată sănătoasă, ca temelie a disciplinei sale spirituale, acela va dezvolta facultăţi susprasensibile, care percep lumea spirituală greşit şi neprecis. Organele sale spirituale de percepere se vor dezvolta greşit. Şi după cum cu ochi un defectuos sau bolnav nu putem vedea just lumea fizică, tot aşa nu se poate percepe just lumea spirituală cu organele spirituale care nu s-au dezvoltat pe temelia unei puteri de judecată sănătoase. Cine porneşte de la o structură sufletească imorală se ridică în lumile spirituale în aşa fel, încât contemplările lui vor fi ca ameţite, ca împrejmuite de negură. Faţă de lumile suprasensibile, el se va afla în situaţia omului turmentat care încearcă să observe lucrurile lumii fizice. Numai că omul beat nu va ajunge la rezultate importante, în timp ce observatorul spiritual, chiar şi în ameţeala sa va fi totdeauna mai treaz decât omul în cadrul conştienţei sale obişnuite. De aceea, învăţăturile şi comunicările sale vor fi erori faţă de lumea spirituală.

12. Soliditatea lăuntrică a cunoaşterii imaginative se atinge prin aceea că sprijinim adâncirile sufleteşti (meditaţiile) descrise, prin exercitarea „gândirii libere de sensibil”. Când ne formăm un gând pe baza unei observaţii în lumea fizică, acest gând nu e liber de sensibil. Omul nu-şi poate forma numai astfel de gânduri. Gândirea omenească nu trebuie să rămână goală şi lipsită de conţinut, atunci când nu se umple de observaţii sensibile. Drumul cel mai sigur şi cel mai scurt pentru discipolul spiritual, de a ajunge la o astfel de gândire liberă de sensibil, îl formează asimilarea cu gândirea realităţilor, a faptelor lumii superioare comunicate de ştiinţa spirituală. Aceste fapte nu pot fi observate de simţurile fizice.

Totuşi omul va constata că le poate înţelege, dacă este îndeajuns de răbdător şi perseverent. Fără disciplina spirituală nu putem cerceta lumile superioare, nu putem observa noi înşine cuprinsul acestor lumi; fără disciplina superioară putem însă înţelege toate câte ni le împărtăşesc cercetătorii spirituali despre aceste lumi superioare. Şi dacă cineva zice: cum pot să accept numai pe încredere spusele cercetătorilor spirituali, cât timp eu însumi nu pot vedea lucrurile despre care vorbesc ei, atunci o asemenea atitudine este cu totul nejustificată.

Căci este absolut cu putinţă ca, prin simpla reflexie, să dobândească o convingere sigură că cele împărtăşite sunt adevărate. Şi dacă cineva nu-şi poate forma această convingere prin reflexie, aceasta nu înseamnă că ar fi imposibil să „crezi” ceva ce nu vezi, ci numai că omul nu reflectă încă îndeajuns de nepărtinitor, de cuprinzător şi de temeinic, asupra acestor lucruri. Pentru a fi lămuriţi asupra acestui punct, trebuie să ştii că gândirea omenească, activată puternic din interior, este capabilă să înţeleagă mult mai mult decât înclinăm să credem de obicei. Căci însăşi în gând zace o realitate lăuntrică, ce stă în legătură cu lumea suprasensibilă. De obicei, sufletul nu e conştient de această legătură, deoarece este obişnuit să aplice facultatea gândirii numai lumii fizice. De aceea omul consideră de neînţeles ce i se comunică din lumea suprasensibilă. Or, aceste comunicări pot fi înţelese nu numai de gândirea educată prin aplicarea disciplinei spirituale, ci şi de fiecare gândire conştientă de întreaga ei putere şi care vrea să întrebuinţeze această putere. Asimilând fără încetare comunicările ştiinţei spirituale, ne obişnuim cu o gândire care nu îşi scoate conţinutul din observaţiile simţurilor. Învăţăm să cunoaştem cum se urzeşte înăuntrul sufletului gând lângă gând, cum caută un gând pe celălalt, chiar şi atunci când asocierea gândurilor

nu este provocată de puterea observaţiilor sensibile. Esenţialul este să observăm că lumea gândurilor posedă o viaţă lăuntrică, şi că atunci când gândim într-adevăr, ne aflăm deja înăuntrul unei lumi suprasensibile vii. Zicem: în mine se găseşte ceva ce dezvoltă un organism de gândire; eu sunt însă una cu acest

„Ceva”. Dăruindu-ne astfel gândirii libere de sensibil, ajungem să vieţuim o realitate vie care se revarsă în viaţa noastră interioară, aşa cum prin organele noastre fizice se revarsă în noi însuşirile realităţilor noastre sensibile, în timpul perceperii fizice. Afară în spaţiu se găseşte un trandafir – aşa îşi zice observatorul lumii simţurilor el nu e un lucru străin pentru mine, deoarece mi se împărtăşeşte prin culoarea şi parfumul său. Este suficient să fim îndeajuns de lipsiţi de prejudecăţi, pentru ca atunci când lucrează în noi gândirea liberă de sensibil, să ne zicem: acum mi se împărtăşeşte o realitate care leagă în mine gând de gând, care dezvoltă în mine un organism de gânduri. Există, fireşte o deosebire de sesizare între ce are înaintea sa observatorul lumii sensibile exterioare şi între ceea ce se împărtăşeşte omului ca realitate în gândirea liberă de sensibil. Primul observator se simte în afara trandafirului pe care îl priveşte, în timp ce acela care se dăruieşte gândirii libere de sensibil simte în sine realitatea care i se împărtăşeşte. Se simte una cu ea. Omul care consideră realitate numai lucrurile care i se împărtăşesc asemenea obiectelor exterioare, acela nu va putea avea desigur, următorul sentiment: o realitate ni se poate împărtăşi şi prin aceea că suntem uniţi cu ea într-o unitate. Pentru a vedea just în acest domeniu, trebuie să putem avea următoarea trăire lăuntrică. Trebuie să învăţăm să deosebim asociaţiile de gânduri, pe care le provocăm în mod voluntar, de acelea pe care le vieţuim în noi, când aducem la tăcere această activitate voluntară. În ultimul

caz putem zice: mă menţin cu totul liniştii; nu provoc personal nicio asociere de gânduri; mă dăruiesc cu totul realităţi care „gândeşte în mine”. Atunci suntem pe deplin îndreptăţiţi să spunem: în mine acţionează o entitate, după cum îndreptăţiţi suntem pe de altă parte, să spunem: asupra mea acţionează un trandafir, atunci când văd un anumit roşu, când percep un anumit parfum. Faptul că scoatem conţinutul gândurilor noastre din comunicările cercetătorilor spirituali, nu contrazice cele arătate mai sus. În acest caz gândurile sunt deja prezente când ne dăruim lor, nu le-am putea însă gândi, dacă nu le-am crea de fiecare dată din nou în sufletul nostru. Ceea ce este important este faptul că cercetătorul spiritual evocă în auditorii şi cititorii săi astfel de gânduri, pe care aceştia trebuie să le scoată mai întâi din ei înşişi, în timp ce acela care descrie realitatea fizică, se referă la lucruri pe care cititorii şi auditorii săi le pot observa în lumea simţurilor.

13. (Calea gândirii libere de sensibil, la care ajungem prin asimilarea comunicărilor ştiinţei spirituale, este o cale absolut sigură. Există însă şi o altă cale şi mai sigură, întâi de toate mai precisă, în schimb mai greu de urmat pentru mulţi oameni. Această cale am expus-o în cărţile mele: „Teoria cunoaşterii în concepţia despre lume a lui Goethe” şi în

„Filosofia libertăţii”. Aceste două cărţi arată ce poate elabora gândul omenesc atunci când gândirea nu se dă impresiilor lumii exterioare fizice, ci numai ei înseşi. În om lucrează atunci gândirea pură ca o fiinţă ce trăieşte în ea însăşi, şi nu ca o gândire care se serveşte de amintirile privitoare la obiectele şi fenomenele fizice. Cărţile arătate nu cuprind nimic din comunicările ştiinţei spirituale însăşi. Cu toate acestea, în ele am arătat că gândirea pură, lucrând exclusiv în propria ei substanţă, poate ajunge la înţelegerea lumii, a vieţii şi a omului. Aceste scrieri stau pe

o treaptă intermediară foarte importantă, între cunoaşterea lumii fizice şi aceea a lumii spirituale. Ele ne oferă rezultatele gândirii care se ridică deasupra observării sensibile, dar care evită încă intrarea în domeniul cercetării spirituale. Omul care lasă să acţioneze aceste două scrieri asupra întregului său suflet, se află deja în lumea spirituală; numai că aceasta nu i se prezintă decât ca o lume de gânduri. Cine se simte în stare să lase să acţioneze asupra lui un asemenea stadiu intermediar, acela păşeşte pe un drum sigur; pe acest drum îşi poate dezvolta un sentiment faţă de lumile superioare, care îi va aduce cele mai frumoase roade pentru toate timpurile viitoare.)

14. Ţinta adâncirii (meditaţiei) în reprezentările simbolice şi în simţămintele caracterizate, vorbind exact, este dezvoltarea organelor superioare de percepere în corpul astral al omului. Ele se plăsmuiesc din substanţa corpului astral.

Aceste noi organe de percepere mijlocesc o lume nouă, în care omul învaţă să se cunoască aşa ca un Eu nou. Ele se deosebesc de organele fizice prin aceea că sunt organe active. De vreme ce ochiul şi urechea se comportă pasiv, lăsând să acţioneze asupra lor lumina şi sunetul, despre organele de percepere spirituale-sufleteşti trebuie să spunem că, în timpul perceperii, ele se găsesc într-o continuă activitate, aşa încât în deplină conştienţă, cuprind aşa-zicând obiectele şi faptele observării lor. De aceea se naşte sentimentul că procesul de cunoaştere spiritual-sufletesc constituie o unire cu fiinţele şi cu fenomenele observate, o „trăire în ele”. Datorită formei lor, pe care o constată conştienţa suprasensibilă (imaginativă), organele spiritual-sufleteşti pot fi numite, prin analogie, „flori de lotus”.

Cele douăsprezece virtuţi asupra cărora trebuie meditat şi care trebuie avute în vedere în viaţă (Virtuţile lunilor)

APRILIE Devoţiune, veneraţie devine putere de jertfă, sacrificiu

MAI Echilibru interior devine propăşire, progres

IUNIE Perseverenţă, statornicie devine fidelitate

IULIE Dezinteresare, altruism devine purificare

AUGUST Compasiune, milă devine libertate

SEPTEMBRIE Amabilitate, curtoazie devine tact al inimii

(sufletesc)

OCTOMBRIE Mulţumire devine calm, linişte

NOIEMBRIE Răbdare devine înţelegere, pricepere

DECEMBRIE Controlul gândurilor devine simţul

(controlul vorbiriiadevărului stăpânirea limbii «Păzeşte-ţi limba»)

IANUARIE Curaj devine forţă de izbăvire, mântuire

FEBRUARIE Discreţie devine forţă de meditaţie

MARTIE Mărinimie devine iubire

Să se înceapă cu exerciţiile întotdeauna de la 21 ale lunii anterioare (ex. Aprilie de la 21 Martie la 21 Aprilie)

Omul trebuie să-şi îndrepte atenţia şi grija anumitor procese sufleteşti pe care în mod obişnuit le lasă să se desfăşoare, neatent şi fără să le bage în seamă. Există opt asemenea procese.

Cel mai bine este, fireşte să te ocupi odată numai de un exerciţiu, de exemplu timp de opt sau patrusprezece zile, apoi de al doilea, ş.a.m.d., şi iar să o iei de la început. Exerciţiul al optulea însă, cel mai bine este să se facă zilnic. Se dobândeşte astfel treptat o justă cunoaştere de sine şi observi totodată şi ce progrese ai făcut. Mai târziu apoi, poţi – începând cu

Sâmbăta – să-ţi iei zilnic câte un exerciţiu alături de al optulea, cam cinci minute, aşa încât exerciţiul respectiv să cadă apoi tot în aceeaşi zi. Deci Sâmbăta exerciţiul pentru gândire, Duminica hotărârile, Lunea vorbirea, Marţea acţiunea, Miercurea faptele, ş.a.m.d.

3 3

Dă atenţie reprezentărilor (gândurilor) tale.

Gândeşte numai gânduri importante. Învaţă treptat ca în gândurile tale să deosebeşti esenţialul de neesenţial, eternul de trecător, adevărul de simpla părere.

Când îi asculţi pe semeni, încearcă în interior să fii absolut liniştit să renunţi atât în gânduri cât şi în sentimente la orice aprobare, dar mai cu seamă la orice judecăţi sentenţioase (critică, dezaprobare).

Aceasta este aşa-numita
«părere justă»

3

Să te decizi numai după o chibzuire deplin întemeiată, chiar la cea mai neînsemnată acţiune.

Orice acţiune lipsită de gândire, orice faptă lipsită de importanţă, trebuie ţinute departe de suflet. În toate trebuie mereu temeiuri bine chibzuite. Şi neapărat să te abţii de la acţiuni spre care nu te împinge un motiv important.

Dacă eşti convins de justeţea unei hotărâri luate, ţine-te de ea cu fermitate lăuntrică.

Aceasta este aşa-numita
«judecata justă»
care nu trebuie făcută dependentă de simpatie şi antipatie.

Vorbirea. Numai ce are sens şi importanţă trebuie să pornească de pe buzele celui ce se străduieşte spre o dezvoltare superioară. Orice vorbire de dragul vorbirii – de exemplu ca să-ţi treacă timpul – este în acest sens

dăunătoare.

Felul obişnuit de conversaţie în care se amestecă în vorbire pestriţ, de toate, să fie evitat, nu este permis însă să eviţi orice contact cu oamenii. Căci tocmai prin comunicare (cu ceilalţi) vorbirea, treptat poate deveni plină de sens. Orice spui şi orice răspunzi să fie cu conţinut şi bine chibzuit în orice privinţă. Nu vorbi niciodată fără rost! Taci cu plăcere. Încearcă să vorbeşti nici prea mult nici prea puţin. Ascultă mai întâi liniştit şi apoi prelucrează.

Acest exerciţiu este numit şi:

«cuvântul just»

Acţiunile exterioare. Acestea să nu fie deranjante pentru semenii noştri. Când eşti îndemnat să acţionezi din interior (conştiinţă), cumpăneşte cu grijă cum ai putea în mod optim să corespunzi cerinţei de a acţiona pentru binele general, pentru fericirea durabilă a oamenilor, pentru etern.

Când acţionezi din tine – din proprie iniţiativă –, cântăreşte în prealabil în modul cel mai temeinic efectele modului tău de a acţiona.

Aceasta se mai numeşte şi:

«fapta justă»

MIERCURI

Reglementarea vieţii. Trăieşte conform cu natura şi spiritul, nu te epuiza în nimicurile exterioare ale vieţii. Evită tot ce aduce nelinişte şi grabă în viaţă.

Nu te pripi, dar nu fi nici leneş. Consideră viaţa drept mijloc pentru a munci, pentru a te dezvolta în mod superior şi acţionează în consecinţă.

În această privinţă se vorbeşte şi despre

«punctul de vedere just»

JOI

Străduania omenească. Să fii atent să nu faci nimic ceţi depăşeşte forţele, dar nici să nu neglijezi nimic din ceea ce se află în cadrul acestor forţe.

Priveşte dincolo de cotidian, de momentan şi pune-ţi ţeluri (Idealuri) care au legătură cu îndatoririle cele mai înalte ale unui om, ca de pildă să vrei să te dezvolţi în sensul exerciţiilor indicate, ca să poţi cu atât mai bine să-ţi ajuţi semenii şi să-i sfătuieşti, chiar dacă poate nu în viitorul cel mai apropiat.

Cele spuse pot fi de asemenea rezumate în:

«toate exerciţiile precedente lasă-le să se transforme în obicei»

VINERI

Străduania de a învăţa de la viaţă cât mai mult posibil.

Nimic nu trece pe lângă noi fără să ne dea prilejul de a strânge experienţe folositoare pentru viaţă. Dacă ai făcut ceva nejust sau imperfect, aceasta devine o ocazie ca mai târziu, ceva similar, să faci în mod just sau desăvârşit.

De vezi pe alţii făcând ceva, observă-i în acelaşi scop (însă nu cu o privire lipsită de iubire). Şi nu face nimic fără să-ţi repţi privirea îndărăt la experienţele făcute, care îţi pot fi de ajutor în deciziile tale şi în activităţi.

Dacă eşti cu luare aminte poţi învăţa de la fiece om, chiar şi de la copii.

Acest exerciţiu se numeşte şi

«memorie justă»

adică să-ţi aduci aminte de cele învăţate şi de experienţele pe care le-ai făcut.

RECAPITULARE

Din timp în timp priveşte în interiorul tău, chiar dacă numai preţ de cinci minute zilnic, însă la aceeaşi oră.

Cufundă-te atunci în tine însuţi, deliberează asupra ta cu scrupulozitate, verifică-ţi şi precizează-ţi principiile de viaţă. Recapitulează în gând cunoştinţele – sau chiar şi

inversulcântăreşte-ţi îndatoririle, reflectează la adevăratul scop al vieţii, fii serios nemulţumit în legătură cu faptele şi imperfecţiunile tale, într-un cuvânt: încearcă să descoperi esenţialul, statornicul şi să-ţi propui în mod serios ţeluri corespunzătoare, legate bunăoară de virtuţile ce trebuie dobândite (să nu cazi în greşeala să crezi că ai făcut ceva bine, ci mereu să te străduieşti spre cele mai înalte modele.)

Acest exerciţiu se mai numeşte şi
«contemplaţia justă»

3

„... şapte aforisme care se repartizează pe cele şapte zile ale săptămânii. Se exercită aşa că Vinerea te adânceşti în cea pentru Sâmbătă, Sâmbătă în cea pentru Duminică, ş.a.m.d”.

Poţi face aceasta de mai multe ori pe zi şi cauţi 20 – 30

de minute să epuizezi profunzimea unui asemenea aforism. Îţi va fi de mult folos în dobândirea unei relaţii cu taina lui Şapte, cu Misterul Septimalei care pătrunde impregnând totul”.

* ziua începe în mod ocult după-amiaza în jurul orei 6.

3 3

Mare Spirit atotcuprinzător.

Tu care umpleai spaţiul fără de sfârşit, când din mădularele trupului meu niciunul încă nu era prezent.

Tu erai.

Eu îmi înalţ sufletul meu spre Tine.

Eu eram în Tine.

Eu eram o parte a forţei Tale

Tu îţi trimiteai în afară forţele Tale, şi în începutul

primordial al Pământului se oglindea primul arhetip al formei trupului meu.

În forţele Tale trimise în afară eram eu însumi.

Tu erai.

Arhetipul meu Te contempla pe Tine.

El mă contempla pe mine însumi, care eram o parte din Tine.

Tu erai.

3 3 3

Mare Spirit atotcuprinzător, multe arhetipuri lăstăreau din viaţa Ta, atunci, când forţele mele de viaţă încă nu erau prezente.

Tu erai.

Eu îmi înalţ sufletul meu spre Tine.

Eu eram în Tine.

Eu eram o parte a forţelor Tale.

Tu Te uneai cu începutul Pământului pentru Soarele vieţii şi îmi dădeai mie forţa de viaţă.

În radiantele Tale forţe de viaţă eram eu însumi.

Tu erai.

Forţa mea de viaţă radia într-a Ta în Spaţiu, trupul meu începea devenirea sa în Timp.

Tu erai.

3

Mare Spirit atotcuprinzător, în formele Tale de viaţă lumina simţire, când Simţirea mea încă nu era prezentă.

Tu erai.

Eu îmi înalţ sufletul meu spre Tine.

Eu eram în Tine.

Eu eram o parte a simţămintelor Tale.

Tu Te uneai cu începutul Pământului şi în trupul meu începea lumina propriei simţiri.

În sentimentele Tale mă simţeam eu pe mine însumi.

Tu erai.

Simţământele mele simţeau fiinţa Ta în ele, sufletul meu începu în Sine să fiinţeze, căci Tu în mine erai.

Tu erai.

Mare Spirit atotcuprinzător, în simţământele Tale trăia cunoaştere, când încă mie cunoaştere nu-mi fusese dată.

Tu erai.

Eu îmi înalţ sufletul meu spre Tine.

Eu am intrat în trupul meu.

În simţământele mele mă vieţuiam eu pe mine însumi.

Tu erai în Soarele vieţii; în simţirea mea trăia fiinţa Ta ca fiinţă a mea.

Viaţa sufletului meu era în afara vieţii Tale.

Tu erai.

Sufletul meu simţea fiinţa sa proprie în sine.

În el se născu dor, dorul după Tine, din care el provenea.

Tu erai.

Mare Spirit atotcuprinzător, în cunoaşterea Fiinţei Tale este cunoaştere cosmică, ce trebuie a mea să devină.

Tu eşti.

Eu vreau să îmi unesc sufletul meu cu Tine.

Călăuza Ta care cunoaşte ilumineză calea mea.

Simţind pe Călăuza Ta străbat eu drumul vieţii.

Călăuza Ta este în Soarele vieţii; ea trăia în dorul meu; să iau vreau eu fiinţa sa în a mea.

Tu eşti.

Forţa mea să ia forţa Călăuzei în sine.

Fericirea pătrunde în mine, fericirea, în care sufletul

Găseşte Spiritul.

Tu eşti.

Mare Spirit atotcuprinzător.

În lumina Ta radiază viaţa Pământului, viaţa mea este înin a Ta.

Tu eşti.

Sufletul meu acţionează în al Tău.

Cu Călăuza Ta îmi merg eu drumul meu; cu Ea trăiesc

Fiinţa Sa este chip propriei mele fiinţe.

Tu eşti.

Fiinţa Călăuzei în sufletul meu

Te găseşte pe Tine, Spirit atotcuprinzător.

Fericirea ia fiinţă în mine

Din suflul Fiinţei Tale.

Tu eşti.

Mare Spirit atotcuprinzător.

În viaţa Ta trăiesc eu cu viaţa Pământului.

În Tine sunt eu.

Tu eşti.

Eu sunt în Tine.

Călăuza la Tine m-a adus; eu trăiesc în Tine.

Spiritul Tău este chip propriei mele fiinţe.

Tu eşti.

Găsit-a spiritul

Pe Spiritul atotcuprinzător.

Fericire divină păşeşte spre nouă creaţie cosmică.

Tu eşti. Eu sunt. Tu eşti.

3

Mare Spirit atotcuprinzător, de jos ridice-se Eul meu în sus, fie ca el să te presimtă în Atotcuprinsul.

Spiritul fiinţei mele strălumineze-se cu lumina Solilor Tăi.

Sufletul fiinţei mele aprindă-se de flăcările de foc ale Slujitorilor Tăi

Voinţa Eului meu prindă forţa Cuvântului Tău creator.

Tu eşti.

Lumina Ta radieze în spiritul meu.

Viaţa Ta încălzească sufletul meu.

Fiinţa Ta pătrundă voirea mea.

Ca înţelegerea să cuprindă Eul meu pentru Lumina Luminii Tale.

Căldura de iubire a Vieţii Tale.

Cuvântul creator al Fiinţei Tale.

Tu eşti.

Aceste texte au fost publicate pentru întâia oară în 1951.

Date în anul 1907 de către Rudolf Steiner unui discipol personal, ele sunt ca un preludiu la capitolul central din „Ştiinţa ocultă" (în l. Română apărută sub titlu „Ştiinţa spirituală")

evoluţia lumii şi omul –, în care Rudolf Steiner, în cursul anilor

1908 – 1909 a dat o descriere amănunţită a evoluţiei cosmice din perspectiva investigaţiei spirituale.

Prima strofă se referă la stadiul „Saturn", întâiul început al ciclului nostru de evoluţie, când Nemanifestatul intră în

Manifestare, se pun bazele spirituale ale corpului fizic al omului şi al universului nostru şi Spaţiul îşi revelează fiinţa.

Strofa a doua se referă la stadiul „Soare", când apare în ciclul nostru de evoluţie viaţa şi îşi începe viaţa sa în curgerea ei vie Timpul.

Cea de a treia strofă se referă la vechea „Lună", când elementul sufletesc, astralitatea intră în manifestare încorporându-se ciclului nostru de evoluţie şi Conştienţa îşi manifestă esenţa.

Strofele a patra şi a cincea se referă la stadiul

„Pământ", strofa a patra dezvăluind esenţa primei jumătăţi a acestui stadiu supus influenţei preponderente a

lui „Marte”:

ea aduce dobândirea treptei de om, stadiul de om, strofa a cincea reprezentând cea de a doua jumătate a stadiului

Pământ, ce stă sub influenţa mai subtilă a lui „Mercur”, deschide omului, fiinţa cea nouă orizonturile spre viitor şi spre înalturi şi spre experienţa Eului său Superior.

Între acestea două se situează marea Răspântie cosmică din cadrul ciclului nostru de evoluţie, Misterul de pe

Golgota.

Strofele a şasea şi a şaptea se referă la stadiile viitoare ale evoluţiei Lumii: stadiul Jupiter şi stadiul Venus, iar stadiul al şaptelea, Vulcan este chemat să desăvârşească ciclul evolutiv început odată cu vechiul Saturn şi care a oferit cadrul pentru apariţia, dezvoltarea şi desăvârşirea unei noi entităţi spirituale: OMUL.

Lazăr Paşca

„În cea mai strânsă legătură cu reuniunea de deschidere a Societăţii Antroposofice Generale (luni, 24

Decembrie 1923 orele 11.30 a.m.) a stat festivitatea din dimineaţa zilei de marţi, 25 Decembrie 1923, orele 10.30 a.m.

festivitate care a purtat numele de „Punerea pietrei fundamentale a Societăţii Antroposofice Generale”.

Nu putea fi vorba acolo decât despre punerea unei pietre fundamentale ideal-spirituale. Solul în care a fost pusă

„Piatra fundamentală” îl putea constitui numai inimile şi sufletele personalităţilor reunite în Societate, iar piatra fundamentală însăşi trebuie să fie ţinuta lăuntrică ce izvorăşte din modelarea antroposofică a vieţii. Această

ţinută formează, în modul în care semnele timpului prezent o pretind, voinţa de a găsi prin adâncire sufletească omenească drumul spre contemplarea spirituală şi viaţa din spirit. Aş vrea mai întâi să prezint aici prin ce am încercat să modelez prin formă aforistică „Piatra fundamentală, iar descrierea în continuare a reuniunii de deschidere să o dau în următorul număr al acestui buletin informativ”.

Rudolf Steiner din „Scrisori către membri”.
(13 ianuarie 1924)
DIE GEISTIGE GRUNDSTIENLEGUNG
DES ZWEITEN GOETHEANUM
Menschenseele!
Du lebest în den Gliedern.
Die dich durch die Raumeswelt
În das Geistesmeereswesen tragen:
Übe G ei’s t-E r în ne r n
În Seelentiefen.
Wo în waltendem
Hören-Sein
Das eigne Ich
Im Gottes-Ich
Erweset;
Und du wirst wahrhaft leben
Im Menschen-Welten-Wesen.
Denn es waltet der Vater-Geist der Höhen
În den Weltentiefen Sein-erzeugend:
Ihr Kräfte-Geister.
Lasset aus den Höhen erklingen.
Was în den Tiefen das Echo findet;
Dieses spricht:
Aus dem Göttlichen weset die Menscheit.
Das hörendie Geister în Ost, West, Nord, Süd
Menschen mögen es hören.

Suflet al omului
Tu trăieşti în membrele.
Care prin lumea spaţiului
Te poartă în fiinţa mării spiritului:
Exercită A în t i r e-S pl r i tu al a
În adâncuri sufleteşti
Unde în stăpânitoare
Fiinţare a Creatorului Lumilor
Eul propriu
În Eul lui Dumnezeu
Fiinţează:
Şi tu vei trăi cu adevărat
În Fiinţa-Cosmică a Omului.
Căci stăpâneşte Spiritul-Tată al înălţimilor
În adâncul lumilor existenţănăscând:
Voi Spirite-Forţe
Lăsaţi să răsune din înălţimi
Ceea ce îşi găseşte ecou în adâncuri;
Aceasta cuvântă:
Din Dumnezeire fiinţează omenirea.
Aceasta aud Spiritele în Răsărit, Apus.
Miazănoapte, Miazăzi:
Fie ca oamenii să audă.
Menschenseele!
Du lebest în dem Herzens-Lungen-Schlage.
Der dich durch den Zeitenrhytmus
Ins eigne Seelenwesensfühlen leitet:
Übe G ei’s t-B e’s în ne n
Im Seelengleichgewichte.
Wo die wogenden
Welten-Werdetaten
Das eigne Ich
Dem Welten-Ich
Wereinen;

Und du wirst wahrhaft fühlen
Im Menschen-Seelen-Wirken.
Denn es waltet der Christus-Wille im Umkreis
În den Weltenrhythmen Seelen-begnadend:
Ihr Lichtes-Geister.
Lasset vom Osten befeurn.
Was durch den Westen sich formet;
Dieses spricht:
În dem Christus wird Leben der Tod.
Das hören die Geister în Ost, West, Nord, SÜden
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului!
Tu trăieşti în a inimii-plămânilor bătaie.
Care prin ritmul timpurilor
Te conduce în simţirea fiinţei sufletului propriu:
Exercită R e f l e x i u n e-S p i r i tu al a
În echilibru sufletului;
Unde tălăzuitoarele
Fapte de Devenire ale Lumilor
Eul propriu
Cu al lumilor – Eu
Îl unesc;
Şi tu vei simţi cu adevărat
În Activitatea-Sufletului-Omenesc.
Căci stăpâneşte Voinţa lui Christos în jurul nostru.
În ritmurile cosmice sufletelor-har-dăruind:
Voi Spirite-ale Luminii.
Lăsaţi din răsărit să se învăpăieze.
Ceea ce prin apus se formează;
Aceasta cuvântă:
În Christos devine viaţă moartea.
Aceasta aud Spiritele în Răsărit, Apus.
Miazănoapte, Miazăzi:
Fie ca oamenii să audă.

Menschenseele!
Du lebest im ruhenden Haupte.
Das din aus Ewigkeitsgründen
Die Weltgedanken erschließet:
Übe G ei’s t-E r’s e h au e n
În Gedanken-Ruhe.
Wo die ew gen Götterziele
Weltewn-Wesens-Licht
Dem eignen Ich
Zu freiem Wollen
Schenken.
Und du wurst wahrhaft de n k e n
În Menschen-Geistes-Gründen.
Denn es walten des Geistes-Weltgedanken
Im Weltenwesen Licht-erflehend:
Ihr Seelen-Geister.
Lasset aus den Tiefen erbitten.
Was în den Höhen erhöret wird;
Dieses spricht:
În des Geistes Weltgedanken erwachet die
Seele.
Das hören die Geister în Ost, West, Nord, Süden
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului!
Tu trăieşti în capul liniştit.
Care din temeliile veşniciei
Îţi deschide gândurile cosmice;
Exercită C o n te în p l ar e-S p i r i tu al a
În liniştea gândurilor.
Unde eternele ţeluri ale zeilor
Lumina-Fiinţei-Lumilor
Eului propriu
Spre liberă voinţă
Îi dăruiesc.

Şi tu vei g în d şi cu adevărat
În Temeliile-Spiritului-Omenesc.
Căci stăpânesc ale Spiritului-Gânduri-Cosmice
În fiinţa lumilor lumină-invocând;
Voi Spirite-Suflete.
Lăsaţi din adâncuri să fie cerut prin rugăminte.
Ceea ce se ascultă în înălţimi;
Aceasta cuvântă:
În ale Spiritului Gânduri
Cosmice se trezeşte sufletul.
Aceasta aud Spiritele în Răsărit, Apus.
Miazănoapte, Miazăzi:
Fie ca oamenii să audă.
În der Zeiten Wende
Trai das Welten-Geistes-Licht
În den iridischen Wesensstrom;
Nacht-Dunkel
Hatte ausgewaltet;
Taghelles Licht
Erstrahite în Menschenseelen;
Licht.
Das erwärmet
Die armen Hirtenherzen
Licht.
Das erleuchet
Die weisen Königshaüpter.
Göttliches-Licht.
Christus-Sonne.
Erwärme
Unsere Herzen;
Erleuchte
Unsere Haupter.
Daβ gut werde
Was wir

Aus Herzen gründen.
Was wir
Aus Hauptern
Zielvoll führen wollen.
La răspântia de vremi
A intrat Lumina-Spiritului-Lumilor
În curentul existenţei pământeşti;
Întunericul-nopţii
Stăpânise;
Lumină clară de zi
Radie în suflete omeneşti;
Lumină
Care încălzeşte
Sărmanele inimi de păstor.
Lumină.
Care iluminează
Înţeleptele capete de regi.
Dumnezeiască-Lumină
Christos-Soare.
Încălzeşte
Inimile noastre;
Iluminează
Capetele noastre.
Ca să facă bine
Ceea ce noi
Din inimi să întemeiem
Ceea ce noi
Din capete
Cu scop deplin să înfăptuim vrem.

Din Cuvântul de închidere în Conferinţa ţinută de Rudolf

Steiner la 1 Ianuarie 1924, seara, la încheierea lucrărilor.

Comparaţi actuala civilizaţie cu civilizaţiile

anterioare.

În toate civilizaţiile anterioare existau idei, noţiuni care în primul rând se ridicau spre lumea suprasensibilă, spre zei, spre lumea care dă naştere, care creează, care produce; apoi cu noţiunile care aparţineau înainte de toate zeilor către care se ridicau privirile, se putea îndrepta privirea în jos, spre lumea pământească cu noţiuni şi idei demne de zei. Când se ajunge cu aceste idei formate de a fi demne şi valabile pentru zei, în faţa Păzitorului Pragului, acesta îţi spune: „Tu poţi trece fiindcă tu aduci în lumea suprasensibilă ceea ce deja în cursul vieţii tale pământeşti în corpul fizic era îndreptat spre lumea suprasensibilă. Şi la reîntoarcerea ta în lumea fizică sensibilă îţi va rămâne suficientă forţă ca să nu fii paralizat prin privirea lumii suprasensibile". Astăzi omul dezvoltă noţiuni şi idei care conform cu geniul timpului, vrea să le explice doar unei lumi fizic-sensibile. Aceste noţiuni şi idei se ocupă de toate cele ce pot fi cântărite, măsurate, etc., numai de zei nu. Ele nu sunt demne de zei. Nu sunt valabile; nu au valoare pentru zei. De aceea sufletele care sunt cu totul căzute în materialismul ideilor nedemne şi fără valoare pentru zei, le răsună cu glas de tunet, când dormind trec prin faţa

„Păzitorului Pragului: „Nu trece pragul! Tu ai folosit rău ideile tale pentru lumea sensibilă. Trebuie să rămâi de aceea cu ele în lumea sensibilă, senzorială; tu nu poţi intra cu ele, dacă nu vrei să fii paralizat sufleteşte în lumea zeilor".

Vedeţi aceste lucruri trebuie spuse nu ca să se facă speculaţii cu ele ci trebuie ca fiecare să le lase să i se reverse în suflet, să se pătrundă de ele şi să sesizeze dispoziţia lăuntrică justă pe care trebuie să o luăm cu noi din acest

Congres de Crăciun plin de seriozitate al Societăţii

Antroposofice. Căci mai importantă decât toate

celelalte pe care le luăm cu noi va fi dispoziţia lăuntrică pe care o ducem cu noi, dispoziţia pentru lumea spirituală care ne dă certitudinea: În Dornach se va crea un Centru de Cunoaştere

Spirituală.

* * ***

Piatra fundamentala (a Goetheanum-ului spiritual) am pus-o aici. Pe această piatră fundamentală trebuie să clădim edificiul ale cărui pietre de construcţie singulare vor fi munca pe care fiecare o va duce în toate grupele noastre acum răspândite în toată lumea. Spre această muncă vrem să ne îndreptăm acum privirea şi să devenim conştienţi de responsabilitatea de care s-a vorbit aici faţă de omul prezentului care stă înaintea Păzitorului Pragului şi căruia trebuie să i se refuze intrarea în lumea spirituală.

Conferinţa: Închiderea Congresului de Crăciun al

Societăţii Antroposofice Generale

[3])

prin Rudolf Steiner la 25 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa.

Editura Administraţiei legatului Rudolf Steiner

Dornach/Elveţia

Traducere: Gheorghe Sârbu

[3]

Volumul din care s-a făcut traducerea de faţă este intitulat „Die Weihenachtstagung zur Begründung de Allgemeinen Anthroposophischen Gesellschaft, 24 Dezember 1923

bis 1 Januar 1924. Grundsteinlegung; Vorträge und Ansprachen; Statutenberatung”.

Din acest volum s-a tradus numai cuvântarea ţinută de

Rudolf Steiner în şedinţa din 24 decembrie 1923, consacrată punerii Pietrei fundamentale; cuvintele din

înţelepciune cuprinse în Piatra fundamentală, aşa cum au fost rostite pentru prima dată în acea zi, aceste cuvinte fiind apoi rostite de către

Rudolf Steiner în fiecare zi la deschiderea şedinţelor următoare; explicarea ritmurilor pentru fiecare zi, pe care le scria pe tablă, precum şi explicaţiile date în legătură cu aceste ritmuri, după ce rostea cuvintele din înţelepciune.

La traducerea ritmului de fiecare zi nu s-au mai repetat, în scris, cuvintele din înţelepciune rostite ca în prima zi, aşa cum s-a arătat mai sus, dar care totuşi trebuie să fie subînţelese de către fiecare din noi, şi s-au marcat ca un memento cu liniuţele.

Am tradus acestea toate pentru a pune la îndemâna adevăraţilor iubitori de adevăr, textul care mi-a dat o plinătate a vieţuirii conştienţei profunde în legătură cu misiunea omului în actuala încorporare şi din impulsul viu ca în sufletul fiecăruia să se producă acelaşi proces de conştienţă profundă care este binefăcător şi ziditor pe temeliile înnoite prin

Misterul de pe Golgota.

Textul Pietrei fundamentale rostit în şedinţele de lucru, este redat în original deoarece în unele locuri sunt variante în text, care nu modifică fondul.

Traducerea în româneşte a textului Pietrei fundamentale nu este decât o redare a modului cum s-a reflectat în vieţuirea mea aceste cuvinte din înţelepciune, dorind să împărtăşesc mai mult ca un stimulent pentru alte încercări de traduceri, astfel ca în final, dintr-o colaborare comună în spirit, să se poată închega în româneşte, un text care să corespundă conţinutului plin de viaţă al acestor cuvinte din înţelepciune, încât rostirea şi meditarea lui să dea vieţuirea respectivă.

Precizez că din aceleaşi temeiuri, cuvântul german „Sprüch-Sprüche”, pentru care în dicţionar se dă

corespondenţe în limba română prin „maximă”, „lozincă”, l-am tradus prin „cuvinte de înţelepciune” considerând că redă bine ceea ce emană textul Pietrei fundamentale.

Cât priveşte cuvântarea de încheiere şi despărţire rostită de Rudolf Steiner în ultima zi de şedinţă, 1 Ianuarie

1924, rămâne ca fiecare să ia din ea atât cât poate să ducă în sufletul său, dar pe cât posibil să se ia TOT.

24 iulie 1978

Dr. Rudolf Steiner salută pe toţi cei prezenţi cu cuvintele:

Dragii mei prieteni, prin sala noastră să răsune azi, ca prime cuvinte rezumative a ceea ce poate să stea în faţa sufletului dumneavoastră drept cel mai important rezultat al ultimilor ani.

După aceea va fi de spus ceva despre aceste cuvinte, deocamdată rezumative. Dar mai întâi trebuie ca urechile noastre să fie atinse de aceste cuvinte, pentru ca din semnele prezentului să se înnoiască în fiinţa noastră vechiul cuvânt al misteriilor: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”.

Menschenseele!
Du lebest în den Gliedern.
Die dich durch die Raumeswelt
În das Geistesmeereswesen tragen:
Übe G ei’s t-E r în ne r n
În Seelentiefen.
Wo în waltendem
Hören-Sein
Das eigne Ich
Im Gottes-Ich
Erweset;
Und du wirst wahrhaft leben
Im Menschen-Welten-Wesen.
Menschenseele!

Du lebest în dem Herzens-Lungen-Schlage.
Der dich durch den Zeitenrhytmus
Ins eigne Seelenwesensfühlen leitet:
Übe G ei’s t-B e’s în ne n
Im Seelengleichgewichte.
Wo die wogenden
Welten-Werdetaten
Das eigne Ich
Dem Welten-Ich
Vereinen;
Und du wirst wahrhaft fühlen
Im Menschen-Seelen-Wirken.
Menschenseele!
Du lebst în ruhenden Haupte.
Das din aus Ewigkeitsgründen
Die Weltgedanken erschließet:
Übe G ei’s t-E r’s e h au e n
În Gedanken-Ruhe.
Wo die ew gen Götterziele
Weltwen-Wesens-Licht
Dem eignen Ich
Zu freiem Wollen
Schenken.
Und du wurst wahrhaft de n k e n
În Menschen-Geistes-Gründen.

Dragii mei prieten! Dacă privesc astăzi îndărăt chiar la ceea ce a putut să fie luat din lumile spirituale, în timp ce în lume bântuie teribilele furtuni ale războiului, poate să fie înmănuncheate paradigmatic în această trinitate de cuvinte ale înţelepciunii, care a răsunat chiar acum la urechile dumneavoastră. Acea tripartiţie a omului, prin care omul, în fiinţa sa întreagă, spirit, suflet şi trup, poate să însufleţească, în formă înnoită pe „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”, această tripartiţie a putut să fie percepută de

decenii. Personal am putut să o desăvârşesc abia în ultimul deceniu, în timpul furtunilor războiului.

Odinioară am încercat să arăt cum omul trăieşte în fizic în sistemul său metabolic-membre, în sistemul său ritmic al inimii, în sistemul său de percepere şi de gândire a capului. Poţi să rămâi convins de faptul că omul – aşa cum s-a arătat ieri – fiindcă prin însufleţirea inimii lui cu Antroposofia, primeşte în sine, în mod corect, această tripartiţie, cunoaşte astfel că învaţă să cunoască simţind şi voind, ceea ce face propriu-zis atunci când, însufleţindu-l spiritele cosmice se situează, prin membrele lui, în întinderile spaţiului, apoi în înţelegerea activă a lumii – nu în înţelegerea pasivă, maladivă a lumii – ci în înţelegerea activă a lumii, prin aceea că îşi îndeplineşte în lume obligaţiile sale, misiunea sa, cunoaşte fiinţa atotstăpânitoare a dragostei omului şi a lumii dragoste care este o verigă în întregul fiinţei cosmice. Şi se poate dobândi convingerea că dacă omul cunoaşte minunata taină care domneşte între plămâni şi inimă – în care lăuntric perceptibile, se exprimă cum ritmurile cosmice, care acţionează de milenii, prin eoni, bat în ritmul sângelui şi al pulsului şi trezesc în om însufleţirea cosmică – se poate spera că dacă acest lucru este înţeles, în înţelepciune deplină, cu inima ca organ de cunoaştere, atunci omul poate să afle cum imaginile cosmice, cele dăruite de divinitate, revelează activ cosmosul din sine însuşi. Aşa cum în emoţionarea de sine se sesizează activă dragostea cosmică stăpânitoare, tot aşa se sesizează prototipurile fiinţării cosmice, dacă simţi în tine însuţi schimbul tainic între ritmul cosmic şi ritmul inimii şi prin aceasta iarăşi ritmul omului care se desfăşoară tainic între plămâni şi inimă. Şi dacă omul simţind în mod corect va percepe ceea ce se revelează în sistemul capului său care se odihneşte pe umerii săi, chiar atunci când el merge,

atunci, simţindu-se în sistemul capului său, revărsând căldura inimii în sistemul capului său, va vieţui, în propria sa entitate, gândurile cosmice care stăpânesc, acţionează şi urzesc.

În felul aceasta el va înţelege trinitatea întregii fiinţări:

dragostea cosmică stăpânind în dragostea umană, imaginaţie cosmică stăpânind în alcătuirea organizaţiei umane, gânduri cosmice stăpânind tainic, subteran în gândurile omenirii, va înţelege această tripartiţie şi se va cunoaşte ca om liber individual în acţiunea divină stăpânitoare a cosmosului, ca om al lumii, om individual în omul lumii, acţionând ca om individual în omul lumii pentru viitorul lumii. Din semnele prezentului el va înnoi vechiul cuvânt: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”

Grecii încă, au trebuit să lase de o parte continuarea la acest cuvânt, deoarece la ei sinea omenească nu devenise încă atât de abstractă ca la noi, contopită în punctul – Eu abstract sau contopită cel mult în gândire, simţire şi voinţă, ci pentru că la el natura omenească a fost înţeleasă ca un tot, prin spirit, suflet şi trup. Astfel grecii au trebuit să creadă că găsesc întregul om, spirit, suflet şi trup, dacă făceau să răsune cuvântul, vechiul cuvânt solar, cuvântul apolinic:

„Cunoaşte-te pe tine însuţi!”

Noi însă dacă, din semnele timpului înnoim în mod just acest cuvânt, trebuie să spunem: O, suflete omenesc, cunoaşte-te pe tine însuţi în urzirea ta care fiinţează în spirit, suflet şi trup. Atunci am înţeles ceea ce se afla la temelia întregii fiinţe omeneşti. Iar această substanţă cosmică în care acţionează, trăieşte şi urzeşte spiritul care se revarsă din înălţimi şi se revelează în capul omului; forţa lui Christos, care acţionează pretutindeni în tot ceea ce ne înconjoară, care urzeşte cu văzduhurile, rotindu-se în

jurul Pământului, care acţionează şi trăieşte în sistemul nostru respirator, şi forţele din adâncuri care se ridică din interiorul Pământului, care acţionează în membrele noastre dacă aceste trei forţe, forţele înălţimilor, forţele spaţiului înconjurător şi forţele adâncurilor le unim în acest moment într-o substanţă plăsmuitoare, atunci putem, în cuprinsul sufletului nostru să punem în faţa dodecaedrului cosmic dodecaedrul uman. Şi din aceste trei forţe:

din spiritul înălţimilor, din forţa lui Christos din spaţiul înconjurător, din acţiunea Tatălui, a activităţii paterne creatoare, care se revarsă din adâncuri voim, în acest moment, să formăm în sufletele noastre piatra dodecaedrică fundamentală pe care să o coborâm în solul sufletelor noastre, pentru ca ea să fie acolo puternic în temeliile puternice ale fiinţei noastre sufleteşti, să putem sta pe această piatră fundamentală solidă în viitorul acţiunii Societăţii Antroposofice.

Voim să rămânem de-a pururi conştienţi de această piatră fundamentală formată pentru Societatea Antroposofică.

Voim să păstrăm pomenirea pietrei fundamentale, coborâtă azi în solul inimii noastre, în tot ceea ce voim să facem în afară şi aici pentru propăşire, pentru dezvoltare, pentru completa desfăşurare a Societăţii Antroposofice. Să căutăm în omul tripartit, care ne învaţă dragostea, care ne învaţă imaginaţia cosmică, care ne învaţă gândurile cosmice, să căutăm în el prototipul imaginaţiei după care formăm dragostea cosmică în inimile noastre, să căutăm forţa gândurilor din înălţimi pentru ca această alcătuire dodecaedrică imaginativă de dragoste, să o facem să strălucească aşa cum se cuvine!

Atunci vom duce cu noi de aici ceea ce ne trebuie; atunci va străluci în faţa ochiului nostru sufletesc, piatra

fundamentală, acea piatră fundamentală care are substanţa sa din dragostea uman-cosmică, alcătuirea sa, plasticitatea sa din imaginaţia uman-cosmică şi acea lumină a strălucirii din gândurile umancosmice, care ne poate radia, cu lumină caldă, în fiecare clipă când ne amintim de acest moment, iar fapta noastră, gândirea noastră, simţirea noastră, voinţa noastră poate să o întâmpine radiind cu lumină stimulatoare.

Iar terenul veritabil în care trebuie să aşezăm piatra fundamentală de azi, terenul veritabil, sunt inimile noastre în colaborarea lor armonioasă, în voinţa lor bună, străbătute de dragoste ca, împreună, să poarte prin lume voirea antroposofică. Această voire va putea să ne întâmpine, parcă avertizând, din lumina gândurilor ce poate să ne întâmpine strălucind în orice moment din piatra dodecaedrică a iubirii, piatră pe care voim să o coborâm azi în inimile noastre.

Aceasta voim, dragii mei prieteni, să primim în sufletele noastre cât se poate de corespunzător. Cu aceasta voim să ne încălzim sufletele, cu aceasta voim să ne luminăm sufletele. Şi noi voim să păstrăm această căldură sufletească şi această lumină sufletească, pe care le-am implantat azi în inimile noastre din voinţă bună.

Noi le implantăm, dragii mei prieteni, într-un moment în care amintirea-umană, care înţelege cu adevărat lumea, priveşte retrospectiv la acel punct al evoluţiei omenirii, la cumpăna vremurilor, când din întunericul nopţii şi din întunericul simţirii morale a omenirii, pătrunzând ca lumină cerească, s-a născut fiinţa divină devenită Christos, fiinţa spirituală care a intrat în omenire.

Iar noi putem fortifica cel mai bine acea căldură sufletească de care avem nevoie, şi acea lumină sufletească de care avem nevoie, dacă le animăm, cu acea

căldură şi cu acea lumină care, în cumpăna vremurilor a strălucit în întunericul lumii ca Lumină a lui Christos. Şi noi voim să însufleţim în inimile noastre, în simţul nostru, în voinţa noastră, această noapte sfântă veritabilă, acest Crăciun veritabil, care a avut loc acum două milenii, pentru ca să ne ajute când voim să ducem în lumea aceea ce ne întâmpină strălucind prin lumina gândurilor pietrei fundamentale dodecaedrice a iubirii, plăsmuită asemenea cosmosului şi coborâtă în omenesc.

Prin urmare simţirea inimii noastre să se întoarcă spre

Crăciunul veritabil, în vechea Palestină.
În der Zeiten Wende
Trai das Welten-Geistes-Licht
În den iridischen Wessensstrom;
Nacht-Dunkel
Hatte ausgeweltet;
Taghelles Licht
Erstrahite în Menschenseelen;
Licht.
Das erwärmet
Die armen Hirtenherzen
Licht.
Das erleuchet
Die weisen Königshaüpter;
Göttliches-Licht.
Christus-Sonne.
Erwärme
Unsere Herzen;
Erleuchte
Unsere Haupter.
Daβ gut werde.
Was wir
Aus Herzen gründen.

Aus Hauptern
Zielvoll führen vollen.
La cumpăna timpurilor
A păşit Lumina-Spiritului-Lumii
În curentul existenţei pământeşti;
Întuneric de noapte
Stăpânise;
Lumină clară ca ziua
Străluci în suflete umane;
Lumină
Care încălzeşte
Inimile modeste ale ciobanilor.
Lumină.
Care iluminează
Capetele înţelepte ale regilor.
Dumnezeiască-Lumină
Christos-Soare.
Încălzeşte
Inimile noastre;
Iluminează
Capetele noastre.
Ca să fie bine
Ceea ce noi
Din inimi întemeiem
Din capete
Cu ţel voim să împlinim.

Această simţire întoarsă spre Crăciunul veritabil, ne poate da forţa pentru încălzirea inimii, pentru iluminarea capului, de care avem nevoie, pentru că acţionând antroposofic acţionăm just ceea ce poate să rezulte din tripartita cunoaştere a omului armonizată în unitate.

De aceea să aşezăm, din nou, în faţa sufletelor noastre, sintetizând, ceea ce curge din înţelegerea reală a lui

„Cunoaşte-te pe tine însuţi după spirit, suflet şi trup”, şi fie astfel aşezat aşa cum acţionează în Cosmos, pentru ca piatra noastră, pe care acum am coborât-o în solul inimilor noastre, să grăiască de pretutindeni în fiinţa omului şi acţiunea omului a ceea ce Cosmosul are de spus fiinţei omului şi acţiunii omului.

Menschenseele!
Du lebest în den Gliedern.
Die dich durch die Raumeswelt
În das Geistesmeereswesen tragen:
Übe G ei’s t-E r în ne r n
În Seelentiefen.
Wo în waltendem
Hören-Sein
Das eigne Ich
Im Gottes-Ich
Erweset;
Und du wirst wahrhaft leben
Im Menschen-Welten-Wesen.
Denn es waltet der Vater-Geist der Höhen
În den Weltentiefen Sein-erzeugend:
Ihr Kräfte-Geister.
Lasset aus den Höhen erklingen.
Was în den Tiefen das Echo findet;
Dieses spricht:
Aus dem Göttlichen weset die Menscheit.
Das hören die Geister în Ost, West, Nord.
Süden
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului
Tu trăieşti în membrele.
Care te duc prin lumea spaţiului
În fiinţă a spiritului ca o mare:
Exercită A în t i r e-S pl r i tu al a

În adâncurile sufletului
Unde în fiinţa stăpânitoare
A Creatorului Lumilor
Eul propriu
În Eul dumnezeiesc;
Fiinţează:
Şi tu vei trăi cu adevărat
În Fiinţa-Cosmică a Omului.
Căci stăpâneşte Spiritul-Tată al înălţimilor
Fiinţializând în adâncurile cosmice:
Voi Spirite ale puterilor
Faceţi să răsune din înălţimi
Ceea ce îşi găseşte ecou în adâncuri;
Aceasta cuvântă:
Din Divinitate fiinţează omenirea.
Aceasta aud Spiritele în Răsărit, Apus.
Miazănoapte, Miazăzi:
Oamenii să vrea să audă.
Menschenseele!
Du lebest în dem herzens-Lungen-Schlage.
Der dich durch den Zeitenrhytmus
Ins eigne Seelenwesensfühlen leitet:
Übe G ei’s t-B e’s în ne n
Im Seelengleichewichte.
Wo die wogenden
Welten-Werdetaten
Das eigne Ich
Dem Welten-Ich
Wereinen;
Und du wirst wahrhaft fühlen
Im Menschen-Seelen-Wirken.
Denn es waltet der Christus-Wille im
Umkreis
În den Weltenrhythmen Seelen-begnadend:

Ihr Lichtes-Geister.
Lasset vom Osten befeuern.
Was durch den Westen sich formet;
Dieses spricht:
În dem Christus wird Leben der Tod.
Das hören die Geister în Ost, West, Nord.
Süden.
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului!
Tu trăieşti în a inimii-plămânilor bătaie.
Care prin ritmul timpurilor
Te conduce în simţirea fiinţei sufletului propriu:
Exercită R e f l e x i e-S p i r i tu al a
În echilibru sufletului;
În care faptele tălăzuitoare
Ale devenirii Lumii
Unesc
Eul propriu
Eului cosmic
Şi tu vei simţi cu adevărat
În Activitatea-Sufletului-Omului.
Căci stăpâneşte Voinţa lui Christos în spaţiul înconjurător.
În ritmurile cosmice binecuvântând suflete:
Voi Spirite-ale Luminii.
Faceţi să se înflăcăreze de la răsărit.
Ceea ce prin apus se formează;
Aceasta cuvântă:
În Christos devine viaţă moartea.
Aceasta aud Spiritele în Răsărit, Apus.
Miazănoapte, Miazăzi:
Oamenii să vrea să audă.
Menschenseele!
Du lebst în ruhenden Haupte.

Das din aus Ewigkeitsgründen
Die Weltgedanken erschließet:
Übe G ei’s t-E r’s e h au e n
În Gedanken-Ruhe.
Wo die ew gen Götterziele
Weltwn-Wesens-Licht
Dem eignen Ich
Zu freiem Wollen
Schenken.
Und du wurst wahrhaft de n k e n
În Menschen-Geistes-Gründen.
Denn es walten des Geistes-Weltgedanken
Im Weltwnwesen Licht-erflehend:
Ihr Seelen-Geister.
Lasset aus den Tiefen erbitten.
Was în den Hören erhöret wird;
Dieses spricht:
În des Geistes Weltgedanken erwachet die Seele.
Das hören die Geister în Ost, West, Nord. Süden.
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului!
Tu trăieşti în capul liniştit.
Care din adâncurile veşniciei
Îi aduce gândurile cosmice;
Exercită C o n te în p l ar e-S p i r i tu al a
În liniştea gândurilor.
În care ţelurile veşnice dumnezeieşti
Dăruiesc
Eului propriu
Spre voire liberă
Lumină-substanţă a lumii
Şi tu vei g în d şi cu adevărat

În Temeliile-Spiritului-Omenesc.
Căci stăpânesc ale Spiritului-Gânduri-Cosmice
Cerând lumină în fiinţa lumii;
Voi Spirite-Suflete.
Faceţi să se înalţe în cerere din adâncuri.
Ceea ce se aude în înălţimi;
Aceasta cuvântă: În ale Spiritului Gânduri
Cosmice se trezeşte sufletul.
Aceasta aud Spiritele în Răsărit, Apus.
Miazănoapte, Miazăzi:
Oamenii să vrea să audă.

Şi ascultaţi-le, dragii mei prieteni, aşa să răsune în propriile dumneavoastră inimi! Atunci dumneavoastră veţi întemeia aici o adevărată uniune de oameni pentru Antroposofie şi veţi duce în lume spiritul care stăpâneşte aici în lumea gândurilor luminătoare pentru piatra dodecaedrică a iubirii, aici unde trebuie să lumineze şi să încălzească pentru progresul sufletelor omeneşti, pentru progresul lumii.

(pentru şedinţele următoare, în fiecare zi de la deschiderea şedinţei, Rudolf Steiner pronunţă cuvintele pietrei funmentale astfel cum sunt redate la deschiderea primei zile a se-dinţei din ziua întâia de Crăciun.

După rostirea pietrei fundamentale, prezenta, în câteva cuvinte ritmul propriu din piatra fundamentală pentru ziua respectivă, astfel cum sunt redate mai jos.)

MIERCURI 26 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa

Iar noi ne punem de acord cu atari cuvinte din înţelepciune auzite din Cuvântul-cosmic, dacă le rânduim în propriile noastre suflete în aşa fel încât ele nu pot să ne părăsească. Iar ele se pot rândui dacă din ceea ce a răsunat astfel, dumneavoastră scoateţi în evidenţă mai întâi ceea ce vă poate da ritmul.

Scriu în faţa dumneavoastră, dragii mei prieteni, în primul rând o parte a ceea ce poate să dea ritmul: în prima strofă am în t i r e din’s p i r i t, în a doua strofă r e f l e x i u ne din’s p i r i t, în a treia strofă e o n te în p l are în sp i r i t. Consideraţi aceasta în corelare ritmică cu ceea ce devine în cel invocat, adică în sufletul omenesc invocat în sine însuşi, dacă se spune: Eul propriu în Eul-dumnezeiesc fiinţează.

Consideraţi ritmul corelat de reflexiune în spirit, dacă se spune aici: Eul propriu îl unesc cu Eul cosmic şi corelat de contemplare în spirit, dacă se spune Eului propriu îi dăruiesc spre liberă voire.

Amintire în spirit Reflexiune în spirit Contemplare în spirit

Eul propriu în Eul propriu Eului propriu

Eul-Dumnezeiesc îl unesc îi dăruiesc fiinţează Eului-cosmic spre liberă voire

În această corelare luaţi fiecare din cuvintele în parte, încât el poate să se afle numai aşa cum se află. Luaţi ceea ce rimează din ritmul cosmic: Eul propriu în Eul-dumnezeiesc, Eul propriu în Eul-cosmic, Eul propriu în voire liberă, şi luaţi ceea ce se ridică de la „fiinţează” la „unesc”, la „dăruiesc”, unde se trece la simţirea morală. Să simţiţi corelarea cu amintire în spirit, reflexiune în spirit şi contemplare în spirit: atunci veţi avea în ritmul lăuntric aceea ce lumea spirituală ne aduce cu adevărat în aceste zile înălţarea inimilor noastre pentru iluminarea gândirii noastre, pentru înariparea şi entuziasmarea voinţei noastre.

JOI 27 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa

Voim din nou ca din aceste cuvinte din înţelepciunecosmică să ne scriem în faţa sufletelor un ritm pentru ca treptat să pătrundem la structură. Din primul

grupaj de cuvinte din înţelepciune luăm cuvintele:

Das eigene Ich

Im Gottes Ich

Erweset din al doilea grupaj, care conţine un al doilea proces sufletesc, luăm:

Das eigene Ich

Dem Welten Ich

Vereinen.

Iar din al treilea grupaj luăm:

Dem eigenen Ich

Zu freiem Wollen

Schenken unim cu acestea, la ritmul corespunzător, cuvintele la care se acordează mereu aceste cuvinte şi care au o corelare sufletească lăuntrică cu ceea ce am scris pe tablă.

Und du wirst wahrhaft leben

Im Menschen-Welten-Wesen din al doilea grupaj

Und du wirst wahrhaft fühlen

Im Menschen-Seelen-Wirken a treia strofă răsună în armonia sa:

Und du wirst wahrhaft denken

Im Menschen-Geistes Grüden.

Veţi găsi, dragii mei prieteni, că dacă luaţi la ritmurile interioare, care se găsesc în aceste Cuvinte din înţelepciune, dacă actualizaţi apoi aceste ritmuri interioare ale sufletului şi dacă faceţi o meditaţie corespunzătoare adică faceţi, în această privinţă, în sine înşivă o linişte în gândire, simţiţi apoi aceste cuvinte drept cuvinte ale tainelor cosmice, într-atât cât aceste taine cosmice înviază drept cunoaştere de sine umană

Das eigene Ich Dem eigenen Ich

Dem welten Ich Zu freiem Wollen

Vereinen Schenken leben fühlen im Menschen-Weltenim Menschen-Seelen-Wesen Wirken

Dem eigenen Ich
Zu freiem Wollen
Schenken denken
Im Menschen-Geistes Gründen.
VINERI 28 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa

Iar acum, dragii mei prieteni, voim să ne scriem din nou în suflete ritmul lăuntric, care ne poate face să înţelegem cum răsună aceste cuvinte în ritmul cosmic.

Übe Geist-Erinnern

Aceasta este activitatea care se poate îndeplini în propriul nostru suflet. În afară, în marele Univers, corespunde aceea ce se exprimă în cuvintele:

Denn es waltet der Vater-Geist der Höhen
În den Weltentiefen Sein-erzeugend:
Al doilea este aceasta
Übe Geist-Besinnen

Procesul din interior căruia, acolo afară, în Univers răspunde

Denn es waltet der Christus-Wille im Umkreis
În den Weltenrhythmen Seelen-begnadend
Al treilea este
Übe Geist-Erschauen iar afară răspunde
Denn es walten des Geistes-Weltgedanken
Im Weltwnwesen Licht-erflehend:
SÂMBĂTĂ 29 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa

Să păstrăm iarăşi ritmul lăuntric al acestor cuvinte, în părţile esenţiale.

Übe Geist-Erinnern ceea ce are loc în sufletul uman îşi are relaţiile sale cu tot ceea ce este esenţial în Cosmosul-spirit, Cosmosul-suflet şi

Cosmosul-trup. De aceea chiar acest „Übe Geist-Erinnern”.

Indică ceea ce răsună, la invocarea Serafimilor, Heruvimilor şi

Tronurilor, ca o caracteristică a modului cum acţionează ei în

Univers:

Seraphim, Cherubini, Throne.

Lasset aus den Höhen erklingen.

Was în den Tiefen das Echo findet;

Şi de fapt se are reprezentarea cosmică justă când se aşază imaginea în faţa sufletului încât din înălţimi vocile

Serafimilor, Heruvimilor şi Tronurilor răsună şi se aud în cuvinte cosmice, în timp ce în adâncurile temeliilor existenţei lumii îşi găsesc ecoul lor şi ceea ce se stimulează din înălţimi, răsunând din adâncimi, Cuvântul cosmic, porneşte de la

Serafimi, Heruvimi şi Tronuri.

Avem apoi a doua acţiune

Übe Geist-Besinnen

Îşi are relaţia sa cu a doua ierarhie: Kyriotetes, Dynamis.

Exusiai. Ele sunt caracterizate, când se reprezintă glasurile lor în Cuvântul cosmic, în sensul cuvintelor:

Lasset vom Osten befeuern.

Was durch den Westen sich formet;

Al treilea component în fiinţa omului este:

Übe Geist-Erschauen

La aceasta avem indicaţia asupra modului cum se încadrează ierarhia a treia în Cuvântul cosmic:

Archai, Archangeloi, Angeloi.

Lasset aus den Tiefen erbitten.

Was în den Hören erhöret wird;

Avem opusul primei ierarhii, la care avem glasurile îndreptate în jos şi de jos în sus ridicându-se în ecou. Aici avem glasurile care sunt primite din fiinţe, care de jos au

ceva de rugat şi care acum se aud de sus în jos. De sus în jos: din înălţimi spre adâncuri; din spaţiul înconjurător: răsărit şi apus; de jos în sus; din adâncuri spre înălţimi.

Übe Geist-Erinnern Übe Geist-Besinnen
Seraphim, Kyriotetes.
Cherubini, Dynamis.
Throne, Exusiai
Lasset aus den Lasset vom Osten
Höhen erklingen, befeuern.
Was în den Tiefen Was durch den Westen das Echo findet; sich gestaltet.
Übe Geist-Erschauen
Archai, Archangeloi, Angeloi.
Lasset aus den Tiefen erbitten.
Was în den Hören erhöret wird;
DUMINICĂ 30 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa

Azi să adunăm dragii mei prieteni, aceea ce la om poate să grăiască întreit:

Übe Geist-Erschauen

Aceasta va rezuma just în inima umană numai ceea ce a apărut cu adevărat la cumpăna vremurilor şi în al cărui spirit voim să acţionăm şi să ne străduim mai departe aici;

Übe Geist-Erinnern
Übe Geist-Besinnen
Übe Geist-Erschauen
Daβ gut werde.
Was wir
Aus Herzen gründen.
Aus Hauptern
Zielvoll führen vollen.
LUNI 31 decembrie 1923 ora 10 dimineaţa

(Rudolf Steiner pronunţă cuvintele de înţelepciune „In der Zeiten wende…) apoi explică ritmul zilei astfel:

Göttliches Licht

Christus Sonne astfel încât cuvintele finale, îndeosebi care mâine trebuie să fie spuse din nou tripartit, se referă cum luminează acest

Gött-liches Licht, acest Christus Sonne, încât ele se pot auzi ca sori luminând din Est, Vest, Nord, Sud. Noi ne referim, îndeosebi la acest G ttliches Licht, la acest Christus Sonne cu cuvintele finale ce-au fost rostite în prima zi:

Das hören die Elementar-Geister von
Osten, West, Nord, Süden.
Menschen mögen es hören!
Göttliches Licht
Christus Sonne
Das hörendie Elementar-Geister von
Osten, West, Nord, Süden.
Menschen mögen es hören
MARŢI 1 Ianuarie 1924

Să înscriem astăzi în sufletele noastre un ritm simplu
Du lebest în den Gliedern
Denn es waltet der Vater-Geist der Höhen
În den Weltentieren Sein-erzeugend
Du lebest în dem Herzens-Lungen-Schlage
Denn es waltet der Christus-Wille Im Umkreis
În den Weltenrhythmen Seelen-begnadend.
Du lebest în ruhenden Haupte
Denn es walten des Geistes-Weltgedanken
Im Weltenwesen Licht-erflehend.

Dacă vă notez ritmurile într-o astfel de armonie o fac pentru că în acestea se găseşte, cu adevărat, o copie a

constelaţiilor stelare. Se spune: Saturn se găseşte în Leu.

Saturn se găseşte în Scorpion. De aceste ritmuri depind ritmurile care trec prin lume. În astfel de ritmuri, aşa cum le-am notat în cursul acestor zile, din cuvintele noastre de înţelepciune, care sunt organizate spiritual-sufleteşte absolut lăuntric, se găseşte o imagine spirituală originară.

3 3

3

Cuvinte de despărţire şi conferinţa doctorului Steiner în seara zilei de 1 Ianuarie 1924.

(Das richtige Hineinkomen in die geistige Welt.

Die uns auferlegte Verantwortung.

Abschiedsworte und Vortrag Dr. Steiner am abend des 1 Ianuarie 1924)

Deoarece suntem împreună în această şedinţă pentru ultima oară şi de la ea trebuie să pornească ceva fortificant, ceva important pentru mişcarea antroposofică, permiteţi-mi să alcătuiesc ultima conferinţă în aşa fel ca lăuntric, prin impuls ea să se lege cu unele vederi pe care ni le-a dat acest ciclu de conferinţe2 dar pe de altă parte, într-un anumit fel aş putea să spun la nivelul simţirii, să se înţeleagă viitorul, şi anume, viitorul străduinţei antroposofice.

Dacă priveşti astăzi în lume, ţi se oferă, deja de ani de zile, extraordinar de mult material distructiv. Se găsesc la lucru forţe care lasă să se bănuiască abisurile spre care se va îndrepta civilizaţia occidentală. Dar s-ar putea spune: Dacă îţi îndrepţi privirea tocmai spre acei oameni care într-o oarecare măsură deţin în mod aparent conducerea în cele mai diferite domenii ale vieţii, se va observa cum aceşti oameni sunt cuprinşi de un teribil somn lumesc. Ei gândesc aproximativ aşa, până încă nu de mult, cei mai mulţi gândeau cam aşa:

2 Pe toată durata adunării de constituire a Societăţii Antroposofice

Universale, Rudolf Steiner a ţinut în fiecare seară câte o conferinţă, în total 9 conferinţe, din ciclul: „Die Weltgeschichte în antroposophischer

Beleuchtung und als Grundiage der Erkenntins des Menschen-geistes”.

(Istoria Universală în lumina antroposofică şi ca bază a cunoaşterii spiritului uman. (n.t.)

omenirea a fost în privinţa vederilor şi concepţiilor ei, primitivă, infantilă, până în secolul al 19-lea. Apoi în cele mai diferite domenii a venit ştiinţa cea nouă şi de atunci există ceva ce în vecii vecilor ar trebui să se cultive ca „adevăr”.

Oamenii care gândesc astfel trăiesc de fapt într-o enormă îngâmfare, despre care însă nu ştiu nimic. Contrar acestui lucru apare, totuşi uneori printre oamenii de azi câte o presimţire sau alta că lucrurile totuşi nu sunt aşa cum le-am prezentat, că sunt în părerea celor mai mulţi.

Nu de mult timp, pe când am putut să ţin în Germania acele conferinţe ce-au fost organizate de către biroul Wolff şi care au atras un auditoriu extraordinar de numeros, încât unii au remarcat cât de dorită este antroposofia, s-a ivit, printre atât de multe voci duşmănoase, stupide, una care, prin conţinut nu era mai deşteaptă decât celelalte, dar care, cu toate acestea a trădat o presimţire ciudată. Ea consta dintr-o notiţă de ziar, în urma unei conferinţe pe care o ţinusem la

Berlin. O părere din ziar spunea: dacă se audiază aşa ceva, aşa cum expusesem eu în acea conferinţă la Berlin, îţi dai seama, totuşi, de faptul că nu numai pe Pământ – citez aproximativ cum era notiţa – ci în întreg Cosmosul se petrece ceva ce cheamă pe oameni la o altă spiritualitate, decât ceea ce a fost până acum. S-ar vedea, să zicem aşa,

că forţele

Cosmosului, nu numai impulsurile pământeşti, cer ceva de la oameni; un fel de revoluţie în Cosmos, al cărui rezultat ar trebui să fie tocmai strădania după o nouă spiritualitate.

Oricum, era o opinie şi ea era de fapt, una remarcabilă. Căci este adevărat că ceea ce trebuie să impulsioneze în mod just, ceea ce de acum încolo trebuie să pornească de la Dornach, trebuie să fie un impuls, aşa cum am accentuat în aceste zile din cele mai diferite puncte de vedere, un impuls ce nu-şi are originea pe Pământ ci în lumea spirituală. Noi voim să dezvoltăm aici forţa de a da curs impulsurilor din lumea spirituală.

De aceea în aceste conferinţe de seară am vorbit, în timpul acestei şedinţe de Crăciun, despre felurite impulsuri ce-au fost în evoluţia istorică, pentru ca astfel inimile să poată să se înalţe pentru primirea de impulsuri spirituale, care trebuie să se verse mai întâi în lumea pământească, care nu trebuie să fie decise de însuşi lumea pământească. Căci tot ceea ce lumea pământească a purtat până acum, în sens just, şi-a avut originea în lumea spirituală. Iar dacă noi trebuie să împlinim ceva rodnic pentru lumea pământească, atunci impulsurile pentru aceasta trebuie să fie luate din lumea spirituală.

Aceasta, dragii mei prieteni, ne dă sentimentul că trebuie să arătăm în ce fel impulsurile pe care trebuie să le luăm cu noi din această şedinţă, trebuie să fie legate cu o mare răspundere în acţiunea noastră de acum încolo.

Să ne oprim câteva minute la ceea ce ne este pus ca o mare răspundere prin această şedinţă. În ultimele decenii, oricine cu simţ pentru lumea spirituală observând diferite personalităţi, a putut din această observare spirituală, să primească sentimente amare pentru soarta viitoare a omenirii pe Pământ. Se putea trece pe lângă

semenii de pe Pământ, chiar în spirit şi să observi aceşti oameni, când, dormind, şi-au părăsit corpul fizic şi eteric şi zăbovesc în lumea spirituală cu

Eul lor şi cu corpul lor astral. Ca să se facă, deci, călătorii cu privire la soarta Eurilor şi a corpurilor astrale în timp ce oamenii dormeau, era, în ultimul timp, un prilej pentru experienţe care arăta o grea răspundere pentru acela care şi poate să ştie aceste lucruri. Aceste suflete care îşi părăsiseră corpul lor fizic şi eteric de la adormire şi până la trezire, erau apoi văzute adesea ajungând până la Păzitorul pragului.

Acest Păzitor al pragului în lumea spirituală, a intrat în conştienţa oamenilor, în cursul evoluţiei omenirii, în cele mai diferite feluri. Unele legende – căci în această formă se păstrează cele mai importante lucruri, iar nu în forma transmiterilor istorice –, unele legende arată cum în timpurile mai vechi, o personalitate sau alta s-a întâlnit cu Păzitorul pragului şi de la El a primit instruirea despre felul cum trebuie să intre în lumea spirituală şi din nou să se întoarcă în lumea fizică.

Căci orice intrare justă în lumea spirituală trebuie să fie însoţită de posibilitatea de a putea să te întorci din nou în orice moment, în lumea fizică şi să stai în ea cu adevărat pe ambele picioare, ca om absolut practic, chibzuit, iar nu ca visător, nici ca un mistic exaltat.

În ceea ce priveşte pe Păzitorul pragului, aceasta s-a cerut, în fond, de-a lungul tuturor mileniilor, străduinţelor omeneşti. În ultima treime a secolului al XIX-lea, însă abia s-au mai văzut oameni care au ajuns în stare trează la Păzitorul pragului. Cu cât mai mult în timpul nostru în care, este istoric, o datorie a întregii omeniri să ajungă, într-o formă oarecare în faţa Păzitorului pragului, cu atât mai mult în călătoriile respective în lumea spirituală găseşti, cum am spus, în ce fel suflete adormite ajung ca

Euri sau corpuri astrale la Păzitorul pragului. Iată imaginile cele mai importante care se pot căpăta astăzi: Păzitorul pragului sever, în jurul lui grupe de suflete umane dormind, care nu au forţa să ajungă la acest Păzitor al pragului în stare de veghe şi care ajung la el în timp ce dorm.

Apoi când contempli scena care se petrece, se primeşte un gând care este legat tocmai de ceea ce aş dori să numesc încolţirea unei mari răspunderi. Sufletele, care se apropie de Păzitorul pragului într-o astfel de stare dormitândă, cer – cu acea conştienţă pe care o are omul în somn, pentru cea trează rămâne inconştient sau subconştient – cer intrarea în lumea spirituală, trecerea peste prag. Şi în numeroase cazuri se aude atunci glasul severului Păzitor al pragului: pentru binele tău propriu, tu nu trebuie să treci pragul. Tu nu trebuie să capeţi intrarea în lumea spirituală. Tu trebuie să te întorci. Căci dacă Păzitorul pragului le-ar acorda, fără multă vorbă, unor astfel de suflete intrarea în lumea spirituală, ele ar trece peste prag, ar intra în lumea spirituală cu noţiunile pe care le predă şcoala de azi, instrucţia de azi, civilizaţia de azi, ar intra cu noţiuni şi idei în care omul trebuie să crească astăzi între al şaselea an şi – în fond – sfârşitul vieţii pământeşti.

Aceste noţiuni şi idei au particularitatea că dacă aş intra cu ele în lumea spirituală, aşa cum eşti format cu ele prin civilizaţia şi şcoala de azi, eşti paralizat sufleteşte. Te-ai întoarce în lumea fizică într-un vid de gânduri şi idei. Dacă

Păzitorul pragului nu ar respinge de la început aceste suflete, dacă n-ar respinge multe suflete ale oamenilor de azi, dacă le-ar lăsa să treacă în lumea spirituală, atunci când ele s-ar reîntoarce, trezindu-se, şi-ar avea sentimentul: Eu nu mai pot să gândesc, gândurile mele nu

mai pun stăpânire pe creierul meu, trebuie să merg prin lume lipsit de gânduri. Căci aşa este lumea ideilor abstracte care-l leagă azi pe om de toate; poţi să intri cu ele în lumea spirituală, dar nu mai poţi să ieşi din nou cu ele. Şi când contempli scena pe care o trăiesc sufletele azi mai mult în somn, decât se crede de obicei, atunci îţi spui: Oh dacă s-ar reuşi ca aceste suflete să fie ferite să vieţuiască şi în moarte ceea ce vieţuiesc în somn.

Căci dacă situaţia care se vieţuieşte astfel în faţa Păzitorului pragului ar dura prea mult, adică ceea ce se poate primi astăzi în şcoli, ceea ce se poate căpăta prin civilizaţie ar dura permanent, atunci viaţa ar fi somn. Sufletele umane ar trece prin poarta morţii în lumea spirituală, dar n-ar putea să aducă din nou, în următoare viaţă pământească o forţă a ideilor.

Căci se poate intra în lumea spirituală cu gândurile de azi, dar nu se mai poate ieşi iarăşi cu ele. Se poate ieşi dar paralizat sufleteşte.

Vedeţi dumneavoastră, civilizaţia prezentului se întemeiază pe această formă a vieţii spirituale care este cultivată chiar de atât de mult timp; dar cu aceasta nu se poate întemeia viaţa. Această civilizaţie ar putea să continue un timp.

Sufletele nu ar bănui nimic în timpul veghii despre Păzitorul pragului, iar în timpul somnului sunt respinse de el, pentru ca astfel ele să nu fie paralizate şi până la urmă se va întâmpla că în viitor s-ar naşte o specie de oameni care în această viaţă pământească viitoare nu ar arăta nicio înţelegere, nicio posibilitate ca să folosească idei în viaţă iar gândirea, viaţa în idei ar dispărea de pe Pământ. O specie de oameni bolnăvicioşi, mânaţi doar de instincte, ar trebui să populeze Pământul.

În evoluţia omenirii îşi vor afla locul numai sentimente şi emoţii rele, fără forţa orientatoare a ideilor.

Aşa se prezintă lucrurile că nu numai în modul înfăţişat deja prin observarea sufletului care se găseşte în faţa Păzitorului pragului şi care nu poate primi admisiunea în lumea spirituală, nu numai prin aceasta se oferă văzătorului spiritual o imagine tristă ci chiar încă într-o altă privinţă.

Dacă însoţeşti o fiinţă umană care a apărut nu din civilizaţia occidentală ci din civilizaţia orientală, în acea călătorie pe care am caracterizat-o, prin care se pot observa suflete umane adormite, în faţa Păzitorului pragului, dacă se însoţeşte o astfel de fiinţă umană orientală, atunci de la ea se pot auzi ridicându-se cuvinte spirituale ca un reproş teribil faţă de întreaga civilizaţie occidentală: vedeţi voi, dacă lucrurile continuă aşa, dacă oamenii care trăiesc astăzi, apar din nou într-o încarnare pe Pământ, Pământul va fi deja barbarizat. Oamenii vor trăi fără idei ci numai cu instincte.

Atât de departe aţi împins lucrurile, deoarece voi aţi decăzut de la vechea spiritualitate a Orientului.

Tocmai o astfel de privire în lumea spirituală, aşa cum v-am înfăţişat-o poate, într-adevăr să producă o puternică responsabilitate pentru ceea ce este misiunea omului. Iar aici, la Dornach, trebuie să fie un centru unde se poate vorbi pentru acei oameni care vor să audă despre toate vieţuirile importante, nemijlocit, în lumea spirituală. Aici trebuie să fie un centru unde se găseşte forţa ca să nu se arate doar în modul ştiinţific actual, despicător al firului în patru, dialecticempiric, că ici sau colo există unele urme slabe ale spiritualului, ci dacă Dornachul vrea să-şi îndeplinească misiunea lui, atunci aici trebuie să se poată auzi deschis despre ceea ce se petrece în lumea spirituală, ceea ce se petrece istoric în lumea spirituală ca impulsuri care pătrund apoi în existenţa naturală şi domină natura: la Dornach omul trebuie să poată să audă despre vieţuirile

adevărate, despre forţele adevărate, despre entităţile adevărate ale lumii spirituale. Aici trebuie să fie Universitatea Ştiinţei spirituale adevărate. Iar de azi înainte noi nu trebuie să ne repliem din faţa cererilor savantlâcului de azi care, aşa cum am înfăţişat, îl duce pe om adormit în faţa severului Păzitor al pragului.

Trebuie, ca să zicem aşa, ca la Dornach să se poată dobândi forţa pentru ca – este vorba spiritual – să ne găsim cu adevărat faţă în faţă cu lumea spirituală, să aflăm despre lumea spirituală.

De aceea nici aici nu trebuie să se vorbească în tirade dialectice despre insuficienţele teoriei ştiinţifice de azi, eu a trebuit însă să atrag atenţia asupra situaţiei în care ajunge omul faţă de Păzitorul pragului prin teoriile ştiinţifice cu ramificaţiile lor în şcoala curentă. Dacă acest lucru a stat acum, la această şedinţă de constituire, cu toată seriozitatea în faţa sufletului propriu, atunci această şedinţă de Crăciun va trimite în suflet un impuls puternic care poate să ducă sufletul apoi, la acţiune puternică, aşa cum omenirea are nevoie azi de ea, pentru ca încarnarea următoare să-i găsească astfel pe oameni încât ei să poată să se întâlnească cu adevărat cu

Păzitorul pragului – adică civilizaţia să devină astfel încât ea însăşi să poată, ca civilizaţie, să reziste în faţa Păzitorului pragului.

Comparaţi civilizaţia de astăzi cu civilizaţia de odinioară. În toate civilizaţiile de odinioară au existat idei, noţiuni care mai întâi s-au ridicat spre lumea suprasensibilă, spre zei, spre lumea unde se concepe, se creează, se dă ceva la iveală; apoi cu noţiunile, care, înainte de toate aparţineau zeilor prin privirea îndreptată în sus se putea privi în jos, spre lumea pământească, pentru a înţelege această lume pământească cu noţiunile şi ideile de demnitate divină. Dacă cu aceste idei, care erau

alcătuite în demnitate divină şi preţuite divin, se venea în faţa Păzitorului pragului, atunci

Păzitorul pragului spunea: tu poţi să treci, căci tu duci dincolo în lumea suprasensibilă, ceea ce a fost îndreptat înspre lumea suprasensibilă, chiar în timpul vieţii tale pământeşti, în corpul fizic. Apoi la reîntoarcerea ta în lumea fizic-sensibilă, îţi rămâne forţă suficientă ca să nu paralizezi prin privirea lumii suprasensibile. Omul dezvoltă azi noţiuni şi idei pe care vrea să le folosească în lumea fizic-sensibilă numai după spiritul timpului. Aceste noţiuni şi idei tratează despre orice este ponderabil, măsurabil etc., numai despre zei nu. Ele nu au demnitate divină, nu sunt divin valoroase. De aceea le răsună sufletelor, care, deja au căzut pradă materialismului, ideilor nedemne divin şi nevalabile divin, de aceea le răsună cu un glas de tunet, când, dormind, le întâmpină Păzitorul pragului: Nu păşi peste prag! Tu ai folosit abuziv ideile tale pentru lumea fizică. De aceea tu trebuie să rămâi cu ele în lumea fizică, tu nu poţi să intri cu ele în lumea divină, dacă nu vrei să fii paralizat.

Vedeţi dumneavoastră, astfel de lucruri trebuie să fie spuse nu ca să se mediteze despicând firul în patru, ci ele trebuie să fie spuse pentru ca sentimentul fiecăruia să fie pătruns şi inundat de ele şi să ducem cu noi de la această şedinţă de Crăciun atât de serioasă a Societăţii Antroposofice.

Căci mai important decât orice putem să ducem cu noi va fi dispoziţia sufletească pe care o ducem cu noi, dispoziţia pentru lumea spirituală, care dă certitudinea. În Dornach se va crea un centru al cunoaşterii spirituale.

De aceea a răsunat frumos astăzi înainte de masă, când s-a vorbit de către dr. Zeylmans despre un domeniu care trebuie să fie cultivat aici la Dornach, despre domeniul medicinii, spunând că astăzi nu mai pot să fie

clădite câtuşi de puţin punţi de către ştiinţa obişnuită spre ceea ce trebuie să se întemeieze aici la Domnach. Când descriem aşa ceea ce creşte medical pe terenul nostru, încât avem ambiţia că lucrările noastre pot să reziste în faţa cerinţelor clinice prezente – atunci, atunci cu lucrurile pe care le avem de fapt în sarcină, nu vom ajunge niciodată la un ţel determinant, căci vor spune ceilalţi oameni: bine, bine, iată un medicament nou, şi noi am făcut medicamente noi.

Ceea ce, însă, este esenţial, este ca în viaţa antroposofică să se preia efectiv o ramură a practicei vieţii, cum este medicina. Acest lucru l-am înţeles just astăzi înainte de amiază de la dr. Zeylmans, ca o dorinţă. Căci în acest scop el a spus: acela care astăzi s-a făcut medic spune: m-am făcut medic – el însă tânjeşte după ceva ce dă impulsuri dintr-un nou unghi al vieţii. Şi dumneavoastră vedeţi bine că în domeniul medicinii trebuie, în viitor, să se procedeze în mod limpede, de aici, de la Dornach, aşa cum s-a acţionat în altă ramură a activităţii antroposofice, care a rămas în sânul

Antroposofiei şi acum se prelucrează cu doamna dr. Wegman, colaboratoarea mea, tocmai acel sistem medical rezultat în întregime din Antroposofie şi de care are nevoie omenirea şi care în curând va apărea în faţa omenirii. De asemenea va fi intenţia mea să stabilesc cât de curând o relaţie din cele mai strânse cu acel Institut Clinic-terapeutic din Arlesheim, care acţionează aşa de plin de har, să stabilească cel mai repede posibil o legătură din cele mai intime posibile a Goetheanumului cu acest Institut, încât ceea ce prosperă acolo să se găsească pe linia adevărată de orientare a antroposofiei.

Aceasta este şi intenţia doamnei Wegman.

Cu această ocazie Dr. Zeylmans a indicat, însă, un domeniu pe care conducerea de la Dornach trebuie acum

să şi-l facă sarcină pentru toate domeniile acţionării antroposofice.

De aceea în viitor se va şti cum stau lucrurile. Nu se va spune: să ducem Euritmia undeva; dacă oamenii văd mai întâi

Euritmia şi nu aud nimic de Antroposofie, atunci le place

Euritmia.

Apoi dacă mai târziu ajung, fiindcă le-a plăcut Euritmia, şi află că în spatele Euritmiei se găseşte Antroposofia atunci le place şi Antroposofia. Sau: mai întâi trebuie să li se arate oamenilor folosirea medicamentelor, trebuie să li se arate că acestea sunt medicamentele veritabile iar oamenii le vor cumpăra. Mai târziu vor afla că aici este amestecată antroposofia şi atunci vor veni şi ei la Antroposofie.

Trebuie să avem curajul să taxăm astfel de procedeu drept mincinos. Când vom avea mai întâi curajul să găsim mincinos un astfel de procedeu, să nu-l suferim lăuntric, atunci Antroposofia îşi va găsi drumul ei în lume. Şi în această privinţă străduinţa pentru adevăr va fi tocmai aceea care în viitor trebuie să fie susţinută de aici de la Dornach fără fanatism, ci cu dragoste cinstită, dreaptă a adevărului. Poate că tocmai în felul acesta putem să facem ceva să reparăm ceva ce în ultimii ani s-a greşit într-un mod atât de greu.

Această şedinţă care a dus la întemeierea Societăţii

Antroposofice Universale, nu trebuie să o păstrăm cu gânduri facile ci cu gânduri serioase. Gândesc însă că nu este necesar pentru nimeni, ca din ceea ce s-a desfăşurat aici de Crăciun să ducă cu sine pesimism. Este drept că în fiecare zi am trecut prin faţa ruinei triste a Goetheanum-ului, dar gândesc că în fiecare suflet care, urcând pe acest deal, la şedinţă, a trecut prin faţa acestei ruine, a

străbătut, în acelaşi timp, ceea ce s-a discutat aici, ceea ce aici s-a putut remarca vizibil, a fost înţeles prea bine de prietenii noştri în inimile lor şi din toate acestea s-a ridicat totuşi gândul: vor putea să existe flăcări spirituale care trebuie să se ridice tocmai ca viaţă spirituală adevărată din Geotheanum-ul renăscut spre binecuvântarea omenirii în viitor, trebuie să se ridice prin vrednicia noastră, trebuie să se ridice prin abnegaţia noastră. Şi cât mai mult plecăm de aici cu curajul pentru conducerea treburilor antroposofice, cu atât mai bine am înţeles ceea ce, oricum, a trecut în aceste zile ca un curent spiritual promiţător prin adunarea noastră. Căci tocmai scena pe care v-am înfăţişat-o şi care se poate vedea adesea; omul de azi cu civilizaţia şi şcoala decadentă, dormind în faţa Păzitorului pragului – aşa ceva, în fapt, nu există încă în cercurile antroposofilor receptivi sufleteşte. Aici este totuşi prezent ceea ce eventual are nevoie doar de un îndemn, un îndemn care sună astfel: La auzirea glasului din lumea spirituală tu trebuie să dezvolţi curajul de neclintit de a te declara partizanul acestui glas, căci tu ai început să veghezi. Curajul te va ţine treaz; numai lipsa de curaj ar putea să te ducă la adormire.

Glasul de îndemn la curaj, glasul de îndemn să fii treaz prin curaj, iată cealaltă variantă, varianta pentru antroposofi în actuala viaţă a civilizaţiei. Neantroposofii aud: Rămâi în afara lumii spiritelor, tu ai folosit abuziv ideile numai pentru lucrurile pământeşti, nu ai adunat niciun fel de idei care ar avea valoare divină, idei demne divin. De aceea vei fi paralizat la revenirea în lumea fizic-sesizabilă. Acelor suflete care sunt suflete de antroposofi, acelora, însă, li se spune: Voi trebuie doar să mai fiţi verificaţi în curajul vostru de recunoaştere a ceea ce puteţi să auziţi ca glas, prin înclinaţia sufletelor voastre, prin înclinaţia inimilor voastre.

Dragii mei prieteni, aşa cum ieri s-a împlinit un an de când priveam spre flăcările ce se înălţau, şi care ne-au mistuit vechiul Goetheanum, tot aşa azi – deoarece pe noi înşine când flăcările ardeau afară, nu ne-au putut stânjeni în continuarea muncii, acum un an – trebuie să sperăm din plin că atunci când Goetheanum-ul fizic va exista, se va lucra la fel pentru că Goetheanum-ul fizic este doar simbolul fizic pentru

Goetheanum-ul nostru spiritual, pe care voim să-l ducem cu noi acum, când plecăm în lume.

Aici am pus Piatra fundamentală. Pe această Piatră fundamentală trebuie să înălţăm clădirea ale cărei pietre, individuale vor fi activităţile ce vor fi depuse de aici înainte de fiecare, în toate grupele noastre. Spre aceste munci voim să privim acum şi să devenim conştienţi de răspunderea despre care s-a vorbit azi cu privire la omul prezentului care se găseşte în faţa Păzitorului pragului şi căruia trebuie să îi fie interzisă intrarea în lumea spirituală.

Este cert că pe noi nu trebuie niciodată să ne năpădească altceva decât simţirea durerii cea mai profundă şi tristeţea cea mai adâncă faţă de ceea ce ni s-a întâmplat acum un an. Dar totul în lume – de acest lucru trebuie să ne aducem aminte – tot ce-a atins o anumită măreţie în lume, s-a născut din durere. Fie ca durerea noastră să fie astfel folosită ca din ea să se nască, prin munca ei, o Societate antroposofică puternică, luminătoare.

În acest scop ne-am adâncit în acele cuvinte cu care am început, în acele cuvinte cu care aş dori să închei această şedinţă de Crăciun care trebuie să fie pentru noi un Crăciun, o

Sărbătoare sfântă nu numai pentru început de an, ci pentru un început de răspântie cosmică, căruia voim să ne

dedicăm pentru cultivarea dezinteresată a vieţii spirituale.

Menschenseele!
Du lebest în den Gliedern.
Die dich durch die Raumeswelt
În das Geistesmeereswesen tragen:
Übe G ei’s t-E r în ne r n
În Seelentiefen.
Wo în waltendem
Weltenschöpfer – Sein
Das eigne Ich
Im Gottes-Ich
Erweset;
Und du wirst wahrhaft l e b e n
Im Menschen-Welten-Wesen.
Denn es waltet der Vater-Geist der Höhen
În den Weltentiefen Sein-erzeugend:
Seraphim, Cherubini, Throne.
Lasset aus den Höhen erklingen.
Was în den Tiefen das Echo findet;
Dieses spricht:
Ex De-o nascimur.

Das hören die Elementargeister im Osten, Westen, Norden, Süden:

Menschen mögen es hören.
Menschenseele!
Du lebest în dem herzens-Lungen-Schlage.
Der dich durch den Zeitenrhytmus
Ins eigne Seelenwesensfühlen leitet:
Übe G ei’s t-B e’s în ne n
Im Seelengleichewichte.
Wo die wogenden
Welten-Werdetaten
Das eigne Ich
Dem Welten-Ich

Vereinen;
Und du wirst wahrhaft f îl h l e n
Im Menschen-Seelen-Wirken.
Denn es waltet der Christus-Wille im
Umkreis
În den Weltenrhythmen Seelen-begnadend:
Kyriotetes, Dynamis, Exusiai.
Lasset vom Osten befeurn.
Was durch den Westen sich gestaltet;
Dieses spricht:
În Christo morimur.
Das hörendie Elementargeister im Osten.
Westen, Norden, Süden:
Menschen mögen es hören.
Menschenseele!
Du lebest im ruhenden Haupte.
Das din aus Ewigkeitsgründen
Die Weltgedanken erschließet:
Übe G ei’s t-E r’s e h au e n
În Gedanken-Ruhe.
Wo die ew gen Götterziele
Welten-Wesens-Licht
Dem eignen Ich
Zu freiem Wollen
Schenken.
Und du wurst wahrhaft de n k e n
În Menschen-Geistes-Gründen.
Denn es walten des Geistes-Weltgedanken
Im Weltenwesen Licht-erflehend.
Archai, Archangheloi, Angeloi.
Lasset aus den Tiefen erbitten.
Was în den Hören erhöret wird;
Dieses spricht:
Per spiritum sanctum reviviscimus.

Das hörendie Elementaregeister im
Osten, Westen, Norden, Süden:
Menschen mögen es hören.
În der Z ei te n W e n de
Trai das welten-Geistes-Licht
În den iridischen Wesensstrom;
Nacht-Dunkel
Hatte ausgeweltet;
Taghelles Licht
Erstrahite în Menschenseelen;
Licht.
Das erwärmet
Die armen Hirtenherzen
Licht.
Das erleuchet
Die weisen Königshaüpter;
Göttliches-Licht.
Christus-Sonne.
Ei wärme
Unsere Herzen;
Erleuchte
Unsere Haupter.
Daβ gut werde.
Was wir
Aus Herzen gründen.
Aus Hauptern
Zielvoll führen vollen.

Aşa, dragii mei prieteni, duceţi în lume inimile dumneavoastră calde, în care aţi pus aici Piatra fundamentală pentru Societatea Antroposofică, duceţi în lume aceste inimi calde pentru lucrarea puternică, tămăduitoare. Iar ajutor vă va fi, căci luminează capetele dumneavoastră ceea ce toţi voiţi să puteţi să împliniţi conştienţi de ţel.

Aceasta voim să ne propunem azi, cu toată puterea.

Totuşi vom vedea: Dacă ne arătăm demni de aşa ceva, va stăpâni o stea bună peste ceea ce se vrea aici. Voim să vedem încotro ne vor conduce zeii prin lumina acestei stele.

Göttliches-Licht.
Christus-Sonne.
Erwärme
Unsere Herzen;
Erleuchte
Unsere Haupter!
1 Ianuarie 1924, seara
Menschenseele!
Du lebest în den Gliedern.
Die dich durch die Raumeswelt
În das Geistesmeereswesen tragen:
Übe G ei’s t-E r în ne r n
În Seelentiefen.
Wo în waltendem
Weltenschöpfer-Sein
Das eigne Ich
Im Gottes-Ich
Erweset;
Und du wirst wahrhaft leben
Im Menschen-Welten-Wesen.
Denn es waltet der Vater-Geist der Höhen
În den Weltentiefen Sein-erzeugend:
Seraphim, Cherubini, Throne.
Lasset aus den Höhen erklingen.
Was în den Tiefen das Echo findet;
Dieses spricht:
Ex De-o nascimur.
Das hören die Elementargeister im
Osten, Westen, Norden, Süden:

Menschen mögen es hören.
Suflet al omului
Tu trăieşti în membrele.
Care prin lumea spaţiului
Te poartă în fiinţa mării spiritului:
Exercită A în t i r e-S pl r i tu al a
În adâncuri sufleteşti.
Unde în stăpânitoare
Fiinţare a Creatorului Lumilor
Eul propriu
În Eul lui Dumnezeu
Fiinţează:
Şi tu vei trăi cu adevărat
În Fiinţa-Cosmică a Omului.
Căci stăpâneşte Spiritul-Tată al înălţimilor
În adâncul lumilor existenţănăscând:
Serafimi, Cheruvimi, Tronuri.
Lăsaţi să răsune din înălţimi
Ceea ce îşi găseşte ecou în adâncuri;
Aceasta cuvântă:
Ex De-o nascimur.
Aceasta aud Spiritele Elementare în Răsărit, Apus, Miazănoapte, Miazăzi:
Fie ca oamenii să audă.
Menschenseele!
Du lebest în dem Herzens-Lungen-Schlage.
Der dich durch den Zeitenrhytmus
Ins eigne Seelenwesensfühlen leitet:
Übe G ei’s t-B e’s în ne n
Im Seelengleichgewichte.
Wo die wogenden
Welten-Werdetaten
Das eigne Ich
Dem Welten-Ich

Vereinen;
Und du wirst wahrhaft fühlen
Im Menschen-Seelen-Wirken.
Denn es waltet der Christus-Wille im Umkreis
În den Weltenrhythmen Seelen-begnadend:
Kyriotetes, Dynamis, Exusiai.
Lasset vom Osten befeuern.
Was durch den Westen sich gestaltet;
Dieses spricht:
În Christo morimur.
Das hören die Elementargeister im Osten.
Westen, Norden, Süden:
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului!
Tu trăieşti în a inimii-plamânilor bătaie.
Care prin ritmul timpurilor
Te conduce în simţirea fiinţei sufletului propriu:
Exercită R e f l e x i u n e-S p i r i tu al a
În echilibrul sufletului;
Unde tălăzuitoarele
Fapte de Devenire ale Lumilor
Eul propriu
Cu al lumilor – Eu
Îl unesc;
Şi tu vei simţi cu adevărat
În Activitatea-Sufletului-Omenesc.
Căci stăpâneşte Voinţa lui Christos în jurul nostru.
În ritmurile cosmice sufletelor, har dăruind:
Kyriotetes, Dynamis, Exusiai.
Lăsaţi din răsărit să se învăpăieze.
Ceea ce prin apus se plăsmuieşte
Aceasta cuvânta:
În Christo morimur.
Aceasta aud Spiritele Elementare în Răsărit.

Apus, Miazănoapte, Miazăzi:
Fie ca oamenii să audă.
Menschenseele!
Du lebest im ruhenden Haupte.
Das din aus Ewigkeitsgründen
Die Weltgedanken erschließet:
Übe G ei’s t-E r’s e h au e n
În Gedanken-Ruhe.
Wo die ew gen Götterziele
Welten-Wesens-Licht
Dem eignen Ich
Zu freiem Wollen
Schenken.
Und du wurst wahrhaft de n k e n
În Menschen-Geistes-Gründen.
Denn es walten des Geistes-Weltgedanken
Im Weltenwesen Licht-erflehend.
Archai, Archangheloi, Angeloi.
Lasset aus den Tiefen erbitten.
Was în den Hören erhöret wird;
Dieses spricht:
Per spiritum sanctum reviviscimus.
Das hören die Elementaregeister im
Osten, Westen, Norden, SÜden:
Menschen mögen es hören.
Suflet al omului!
Tu trăieşti în capul liniştit.
Care din temeliile veşniciei
Îţi deschide gândurile cosmice;
Exercită C o n te în p l ar e-S p i r i tu al a
În liniştea gândurilor.
Unde eternele ţeluri ale zeilor
Lumina-Fiinţei-Lumilor
Eului propriu

Spre liberă voinţă
Îi dăruiesc.
Şi tu vei g în d şi cu adevărat
În Temeliile-Spiritului-Omenesc.
Archai, Archangheli, îngeri.
Lăsaţi din adâncuri să fie cerut prin rugăminte.
Ceea ce se ascultă în înălţimi;
Căci stăpânesc ale Spiritului-Gânduri-Cosmice
În fiinţa lumilor lumină-invocând;
Aceasta cuvântă:
Per spiritum sanctum reviviscimus.
Aceasta aud Spiritele Elementelor în Răsărit.
Apus, Miazănoapte, Miazăzi:
Fie ca oamenii să audă.
În der Zeiten Wende
Trai das welten-Geistes-Licht
În den iridischen Wessensstrom;
Nacht-Dunkel
Hatte ausgeweltet;
Taghelles Licht
Erstrahite în Menschenseelen;
Licht.
Das erwärmet
Die armen Hirtenherzen;
Licht.
Das erleuchet
Die weisen Königshaüpter;
Göttliches-Licht.
Christus-Sonne.
Erwärme
Unsere Herzen;
Erleuchte
Unsere Haupter.
Daβ gut werde.

Was wir
Aus Herzen gründen.
Aus Hauptern
Zielvoll führen vollen.
La răspântia de vremi
A intrat Lumina-Spiritului-Lumilor
În curentul existenţei pământeşti;
Întunericul-nopţii
Stăpânise;
Lumină clară de zi
Radie în suflete omeneşti;
Lumină
Care încălzeşte
Sărmanele inimi de păstor.
Lumină.
Care iluminează
Înţeleptele capete de regi.
Dumnezeiască-Lumină.
Christos-Soare
Încălzeşte
Inimile noastre;
Iluminează
Capetele noastre.
Ca să facă bine
Ceea ce noi
Din inimi să întemeiem
Din capete
Cu scop deplin să înfăptuim vrem.

Pentru studiul de adâncire al textului meditaţiei Pietrei Fundamentale, recomandăm:

1. E.W. Zeylmans van Emmichoven: Der Grundstein Verlag Freie Geistesleben, Stuttgart
2. Athys Floride: Les étapes de la în ditation

Ed. Anthroposophiques Romandes
1. Cuvânt înainte... 7
2. Calendarul sufletesc antroposofic... 9
Cuvânt înainte la prima ediţie a calendarului sufletului 1912/1913... 10
Cuvânt înainte la ediţia 1918... 11
Strofele săptămânii... 12
3. Douăsprezece dispoziţii... 43
Tabelul zodiilor... 46
Strofele zodiilor... 50
4. Dansul planetelor... 62
5. Anotimpuri, sărbători, Arhangheli (texte meditative pentru cursul unui an) ... 69
6. Bazele pentru o disciplină esoterică... 87
7. Meditaţii care cuprind esenţa temporală a ierarhiilor (aforismele zilelor) ... 111
8. Meditaţia pietrei fundamentale... 125
8. Modul just de a intra în lumile spirituale (sinteză după text de R. Steiner: Dr. L Paşca) ... 136
10. Ritmurile pietrei fundamentale 139
Punerea pietrei fundamentale a Societăţii Antroposofice Generale... 139
Cuvânt înainte din parteatraducătorului... 141
Cuvântarea din ziua de 25 decembrie, ora 10 dimineaţa la punerea pietrei fundamentale... 143
Ritmurile pietrei fundamentale... 156
Intrarea veritabilă în lumea spirituală. Răspunderea care ne revine... 165
11. Punerea pietrei fundamentale, 1 Ianuarie 1924 seara... 181